FREDS·JAMBOREEN·1947

SPEJDER JUL

Indhold:

Og der var Hyrder i den samme Egn. *Af Børge Hjerl-Hansen.*

Kaptajn Cooks sidste Rejse. *Ved E. Th. Bjørn.*

Verdens første Spejderlejr i 1907. *Erindringer af Sir Percy Everett.*

Det mystiske Lys. *Spejderfortælling af A. Bang Andersen.*
Tegninger af Aage Gotved.

Freds-Jamboreen i Frankrig. *Portrætter og Udtalelser. Billedsider.*

Den første Spejderpatrulje i Danmark. *Af Ove Holm.*

Har du husket? *Digt af Elith Olesen. Ramme af Aage Gotved.*

Vildmandsliv i Lappland. *Af Thorkel Vøgg. Med Forfatterens Fotos.*

Jette og Jørgens Hjælpsomhed. *Af Annesofie Hermann.*
Tegninger af Thora Lund.

Julemærket. *Af E. Th. Bjørn.*

★

Forsidetegning *af Aage Gotved.*

Farvefotografierne *paa 2. og 4. Omslagsside af A. Thiertein.*

Redigeret af Gunnar Ipsen.

Udgivet af
Det Danske Spejderkorps
Det Danske Pigespejderkorps
KFUM-Spejderne i Danmark
PRIS 1 KRONE
Trykt i Det Berlingske Boktrykkeri, København
1947

... og der var Hyrder i den samme Egn –

EN JULEFANTASI
VED BØRGE HJERL-HANSEN

Carl Bloch: Englene forkynder Hyrderne Kristi Fødsel
(Bedestolen i Frederiksborg Slotskirke)

»FAR, det bliver koldt i Nat, tror du ikke ogsaa?«

»Maaske, min Dreng,« svarede Joram. Den gamle Hyrde saa med et ømt Blik paa sin Søn, idet han tog Bylten fra ham.

»Lad mig tage den lidt, du er træt, og vi har endnu et Stykke Vej ud til Markerne.«

Birim var den yngste Søn af en Børneflok paa 11 Søskende og lige fyldt 14 Aar, spændstig og aarvaagen. Han elskede Livet i Naturen og kendte Dyrenes Færden som en levende Del af hans egen Verden. Birim var sin Fars og Mors Stolthed og var fra lille klar over, at han ligesom sin Far vilde være Faarehyrde.

»Far, kommer vi slet ikke til at sove i Nat, hvad?«

»Min Dreng, en rigtig Hyrde sover ikke, naar han er paa Vagt. Han vogter Hjorden om Dagen og vaager over den om Natten. Saadan gør den gode Hyrde.«

»God Aften, Joram!« En høj Skikkelse rejste sig bag et Oliventræ; bag ham laa spredt en stor Flok Faar og Geder i Græsset ved Foden af et jævnt skraanende Højdedrag.

»Det er godt, du kommer, Joram, jeg har nu vaaget her to Dage og Nætter alene og trænger til Afløsning. Tak, lad mig faa en Slurk Vand!«

»Ja, jeg vidste det, Bosra, og vi er rede til at tage Hjorden nu. Gaa du bare hjem til Bethlehem, Bosra, og vær glad til, at du har en, som venter paa dig der.«

»Godt, jeg gaar straks, men der var lige noget, jeg gerne vilde tale med dig om, Joram. Du ved, jeg er kun en jævn og ulærd Mand, men Israels Fremtid, vort Folks Frigørelse fra Fremmedaaget brænder i min Sjæl som en Fakkel, der ikke kan slukkes. Og hver Gang, jeg ser paa Herodes Bjerget derovre, koger mit Blod. Vor Fyrste er trods al sin Pragt og Magt kun en Lydslave af Romernes Kejser — en Spytslikker for Foden af Augustus' Tronstol. Det Slot, Herodes byggede deroppe, har han opført for Penge, som han har blodsuget os fattige for, den Hyæne! Jehova ramme ham med sit Lyn!« Med disse Ord slog Bosra sin Stav til Splinter mod den nærmeste Sten.

»Hvornaar faar vi den lovede Befrierkonge, hvornaar husker den Almægtige sit Løfte ved Profeterne!«

»Behersk dig, Bosra, Messias kommer, han kommer, siger jeg dig. Gud gaar aldrig fra sit Ord. Hans Tanker er højere end vore Tanker, og hans Veje visere end vore Veje. Han kommer i den Time, vi ikke venter, og paa det Sted, ingen tænker!«

Hyrderne lagde sig ned paa Marken. Græsset drev af Dug.

»Far, skal vi ikke tænde Baal?«

»Jo, min Dreng, du fryser. Hold dig varm ved en good-turn. Gaa over til de Stengærder, der hegner Olivenlundene derovre og saml blot noget Kvas sammen!«

Joram vendte sig nu mod sin yngre Kammerat:

»Ser du, Bosra, en ældre Hyrde som jeg har akkurat den samme Længsel som I Unge efter en hel ny Tid for vort Folk, men vi er ikke saa utaalmodige som I. Jeg respekterer fuldt ud din Deltagelse i Modstandsbevægelsen. I unge Zeloter vover noget for jeres Overbevisning, I har Kærlighed til vort Fædreland og I viser Mod og Offervilje for dets Frihed og Ret. I giver Fanden i Romerne, men *Gud* regner I for lidt med! Der er nemlig noget, som hedder *hans Time*, og i »Tidens Fylde« bryder Messiasriget igennem som Solen gennem Mulmet. Hvor vilde jeg ønske til Gud, at jeg maatte opleve den Stund!« Den gamle Hyrde bøjede sig med disse Ord let frem over Baalet, som Birim efterhaanden havde faaet til at brænde, og Bosra saa en Taare løbe ned ad hans furede Kind, og saa kom det med sagte Stemme:

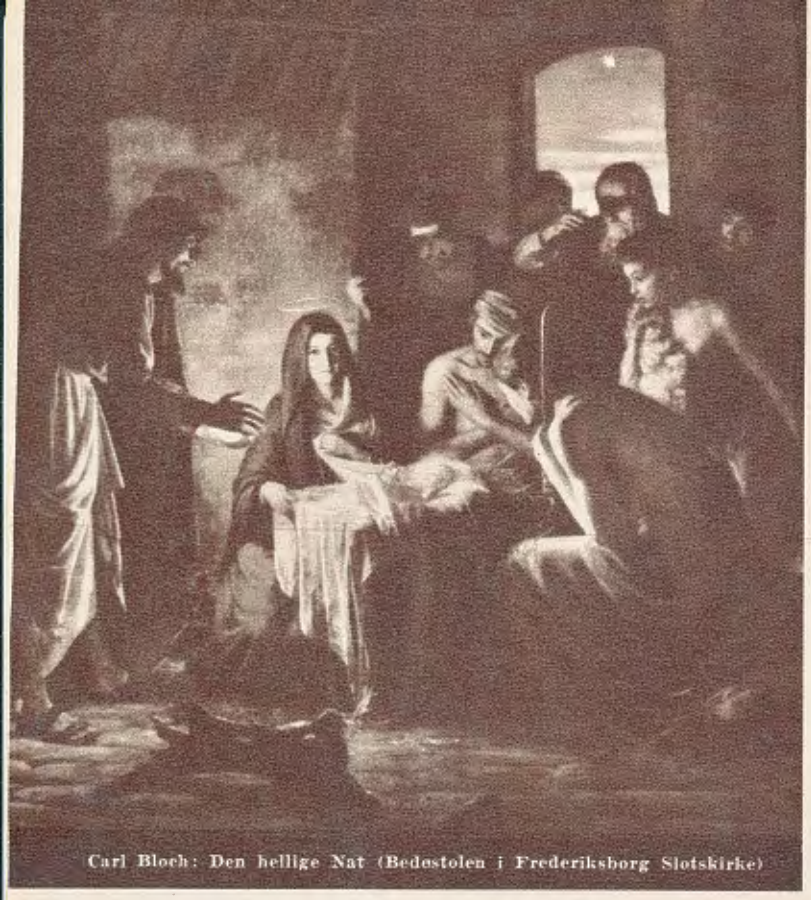

Carl Bloch: Den hellige Nat (Bedestolen i Frederiksborg Slotskirke)

»Bosra og Birim, jeg vil betro jer noget. Fra jeg var ganske lille læste min Mor højt for mig af Psalmernes Bog og af Profeterne, og da hun døde, kaldte hun mig hen til sig og sagde med et Smil til mig noget, jeg aldrig siden har kunnet glemme: »Joram, se paa Stjernerne, saadan som de lyser paa Nattehimlen, saadan lyser Guds Forjættelser for dem, som venter paa Messias og holder Guds Bud. Lad det se aldrig saa mørkt ud i Verden, lad Folkeslagene gære og bruse som Vandfald, se opad! *Herren kommer!*

»Far, hvor er der mange Stjerner i Aften, se engang!« Birim havde rejst sig med en saadan Iver, at han snublede over et Lam, som begyndte at bræge af Angst. Snart faldt der atter Ro over Hjorden, og Birim kastede sig med Drengens Lidenskab paany ind i Udspejdningen af Himmelrummets Kloder, der syntes ham som glødende Emmer fra det nedbrændte Solbaal.

»Ja, min Dreng, lær du bare af Stjernerne at blive lille; til Gengæld bliver Vor Herre stor! Vi Hyrder her i Judæa har det som Fiskerne oppe i Galilæa — vi bliver mere dus med Himlen end Folkene inde i Byerne, hvor de kravler rundt mellem hverandre som Myrer i en Ture. Vort Baal her er nu slukket, men Himlens Loft funkler af utallige Baal langt inde i Evighedens Verden! Birim, prøv om du kan finde nogle særligt lysende Stjerner, saa skal jeg til Gengæld navngive hver af dem med et Ord fra Guds Bog.«

»Ja, Far, lad os lege Stjerner. Hvad hedder saa den store deroppe?«

»Den der mellem de seks andre, mener du. Den hedder *Jakobsstjernen;* lyt:

Jeg ser ham, dog ikke nu. Jeg skuer ham, dog ikke nær.

Der opgaar en Stjerne af Jakob, og der hæver sig et Spir af Israel...

»Og den der med den rødlige Glans?«

»Det er *Davidsstjernen.*«

Bosra, som længe havde forholdt sig tavs, brød nu ind og spurgte med et halvbittert Smil: »Og hvad siger *den* saa?« Formodentlig: »Ned med Herodes og frem med David!«

»Du tager Fejl, Bosra,« greb Joram ind, »David viste aldrig hen til sig selv, men pegede paa Herren! Hør blot:

Der skal komme een, som hersker blandt Menneskene, en Retfærdig, En, som hersker i Guds Frygt og som Lys om Morgenen, naar Sol staar op...

»Aa, I bibelfromme gamle Mænd, I holder blot os unge hen med Skriftsteder — alle disse velmente Opkog af gamle Løfter, som lægges Gud i Munden og os paa Sinde! Hvad kan det nytte. Det vi søger er ikke Ord, Ord, som falmer som gulnede Blade i gamle Bøger, men — *Virkelighed,* Revolutionen, som skaber det nye Samfund og samler det hele Folk! Skænk os en ny David!«

»Du kræver »Virkelighed«, Bosra, nuvel Gud har da ogsaa lovet sit Folk et *Tegn* paa den højeste og helligste Virkelighed. Hos Profeten Jesaja finder du den dejlige Stjerne, *Immanuel Stjernen,* som staar der i Nord, lyt:

»Derfor skal Herren give jer et Tegn: Se Jomfruen bliver frugtsommelig og føder en Søn, og hun kalder hans Navn Immanuel, Gud med os...

Forstaar du Bosra, og du Birim, at Herren har givet sit Folk mere end store Ord. Han har bundet sig til et Tegn, det synligste, helligste Tegn paa Livet, det dyrebareste Pant paa den Kærlighed, som oversætter sig til Kød og Blod; lyt videre til den største af Profeterne:

Thi et Barn er os født, en Søn er os given, og Fyrstendømmet skal være paa hans Skulder, og hans Navn kaldes Under, Raadgiver, vældige Gud, Evighedsfader, Fredsfyrste ...«

Det var, som Vægten af dette vældige Budskab ovenfra her paa aaben Mark fik alle Tanker til at standse og alle Menneskeord til at forstumme. De tre Mænds Hjerter hamrede i Brystet. Alle som een sporede de en uforklarlig Fornemmelse af, at noget nyt var ved at bryde igennem, og mere og mere anede de, at netop denne Nat vilde føde det nye Lys... det underfulde Barn... Men hvor?

»Far, Far se!!« — Birim var paa Benene i eet Sæt, saa stivnede han som en Statue med den ene Haand pegende mod Østhimlen og den anden skyggende for Øjnene... »Se Stjernen den vældige deroppe allerøverst; den var der ikke før, se, se nu bevæger den sig mod Byen... nu staar den lige over Bethlehem!«

»Min Dreng, dette er Underets Time! Det Lys, du ser,« hviskede den gamle Hyrde med bævende Stemme, »det er den store Stjerne, *Bethlehem-Stjernen,* som Mika forjættede:

Og du Bethlehem, Efrata, for lille til at være blandt Judas Tusinder, af dig skal der udgaa mig en til at være Hersker over Israel, og hans Udgange er fra fordums, fra Evigheds Dage... Og han skal være Fred!«

— — —

Næppe havde Joram udtalt disse Profetord, før et mægtigt Lys slog ud i Rummet og kastede tre blændede Mænd paa deres Ansigt...

»Thi der var Hyrder i den samme Egn, som laa ude paa Marken og holdt Nattevagt over deres Hjord. Og se: en Herrens Engel stod for dem, og Herrens Herlighed skinnede om dem, og de frygtede saare. Og Englen sagde til dem:

»Frygt ikke, thi se, jeg forkynder jer en stor Glæde, som skal være for hele Folket, thi Eder er idag en Frelser født, som er den Herre Kristus i Davids By. Og dette skal I have til Tegn, I skal finde et Barn svøbt, liggende i en Krybbe.

Og straks var der med Englen en himmelsk Hærskarers Mangfoldighed, som lovede Gud og sang:

»Ære være Gud i det Højeste I Fred paa Jorden! i Mennesker Velbehag!«

— — —

Fra et nedbrændt Baal og en sovende Hjord rejste tre Mænd sig paa Marken og uden at mæle et Ord satte de med glødende Hjerter og tindrende Øjne Kursen mod Bethlehem.

En efter en slukkedes de straalende Stjerner paa Himlen som af en usynlig Haand.

Fra Natten gik de ind til Dagen; gennem Bethlehems Porte ind i en ny Verden.

Thi det blev Jul paa Jorden.

Kaptajn Cooks sidste Rejse

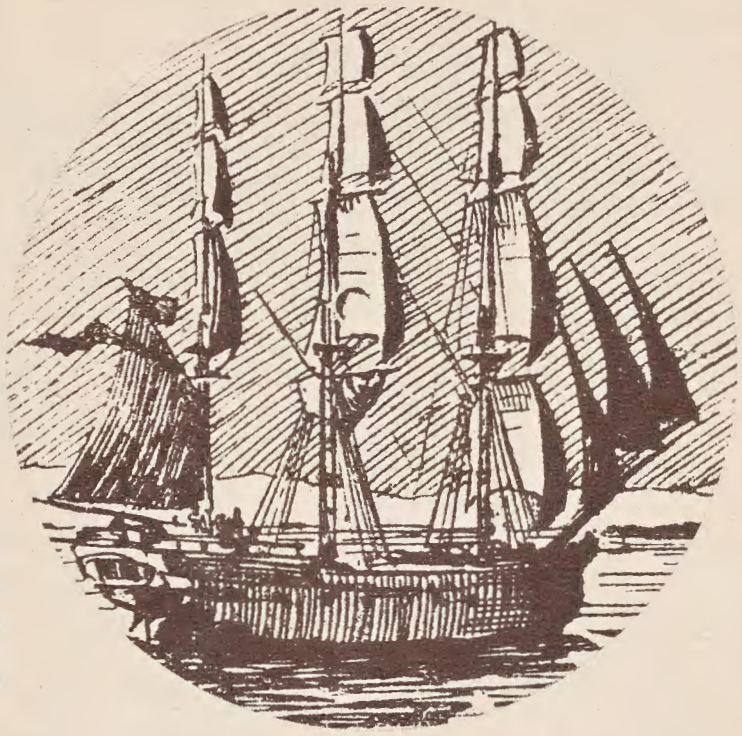

VED E. TH. BJØRN

DEN største af alle engelske Søfarere er Kaptajn Cook, der blev født i en Arbejders lerklinede Hytte. Men ved sit Mod og Mandshjerte og sin Viljestyrke vandt han Fremgang og Berømmelse i Livet.

Navnene paa de to Skibe, der førte ham ud paa hans store Opdagelsesrejser, passede til hans Karakter. De hed »Endeavour« — Fremadstræben — og »Resolution« — Beslutsomhed. Med dem sejlede han ud paa tre store Sørejser, som udvidede Kendskabet til vor Jord, dens Folkeslag og Plante- og Dyreliv, og de førte ham tre Gange rundt om Jorden.

— og snart blev han Skibsdreng ombord paa en Kulbaad — —

I Skolen lærte han kun lige at læse og skrive og lidt Regning. Alle sine andre Kundskaber erhvervede han sig ved Selvstudium. Han blev dygtig til Matematik og interesserede sig meget for Astronomi.

Da han var 13 Aar, kom han i Lære hos en Manufakturhandler i en lille Fiskerby. Men Lysten til Søen havde Tag i ham, og snart blev han Skibsdreng paa en Kulbaad, hvor han fik Sølivets haarde Lære at kende.

Han gjorde sit Arbejde saa godt, at han hurtigt blev Matros, og under Krigen mellem Frankrig og England i 1755 kom han ind i Marinen og blev sendt paa et særligt Kortlægningsarbejde paa St. Lawrence Floden i Canada.

Cook dyrkede stadig Astronomien, og da der fandt en Solformørkelse Sted i Newfoundland, sendte han en dygtig og lærd Beskrivelse af den ind til Videnskabernes Selskab.

Dette førte til, at Cook blev udset til at lede en Sydhavsekspedition, som skulde foretage visse astronomiske Undersøgelser. Han udnævntes til Søløjtnant og Chef for »Endeavour«.

Rejsen førte ham rundt Kap Horn og ind i Stillehavet, hvor han besøgte Tahiti og mange andre skønne Sydhavsøer og nøje udforskede New Zealands Kyster. Løjtnant Cook sejlede derefter over til Østkysten af Australien og udforskede og kortlagde den omhyggeligt og gav mange af dens Forbjerge og Bugter og Øer Navne, der bruges paa Kortene den Dag i Dag.

Cook lagde Vejen hjem over Det indiske Hav, rundt Kap det gode Haab og ud i Atlanterhavet. Han naaede hjem til England i Juni 1771 efter en Rejse rundt om Jorden, der havde varet næsten tre Aar.

Aaret efter begav han sig som Kaptajn paa »Resolution« ud paa sin anden store Verdensrejse. Skibet var godt udrustet, og om Bord var der Videnskabsmænd og Naturforskere, som skulde nedskrive Beretninger om de forunderlige Lande og Folk, man ventede at finde.

Endnu et Skib »Adventure« skulde deltage i Ekspeditionen, og sammen udforskede de saa Sydhavet og trængte saa langt ind i Sydpolarhavene, til de blev standset af den kæmpestore Isbarriere, som findes her.

De besøgte paany New Zealand og deres gamle Venner paa Tahiti og de andre Sydhavsøer. Ogsaa denne Rejse varede tre Aar, for først i 1775 var Cook atter hjemme i England.

Der skulde imidlertid igen kun gaa et Aar, før Cook tog ud paa sin tredie og sidste store Rejse om Bord paa sit gamle Skib »Resolution«, der blev ledsaget af et andet Skib »Discovery«.

Denne Gang vilde Cook have endeligt fastslaaet, om der var en Søvej fra Atlanterhavet til Stillehavet Nord om Amerika, og samtidig vilde han udforske det nordlige Stillehavs praktisk talt ukendte Kyster.

Foruden deres sædvanlige Last medførte Skibene nogle Stykker Kvæg og

Faar, som skulde ilandsættes paa Tahiti og andre Sydhavsøer hos de indfødte der. Desuden var der store Forsyninger af Havefrø, Redskaber, Knive og smukke Nipsgenstande, som kunde bruges til Byttehandel med fersk Kød, Frugter og andre Forsyninger.

Cook havde for længe siden lært, hvordan han skulde holde Skørbugen borte, denne frygtelige Sygdom, som længe før hans Tid, havde været Aarsag til mange Sømænds Død paa de lange Rejser. Han tog store Forsyninger med sig af Frugt, særlig Citroner, og forlangte Renlighed og frisk Luft i Mandskabets Kahytter.

En særlig Passager var Omai, en indfødt fra Selskabsøerne, som Cook havde taget med til England paa sin tidligere Rejse, og som nu skulde vende tilbage til sit Folk med en forunderlig Beretning om den store. hvide Konges Land.

Skibene havde en god Rejse til Kap det gode Haab, hvor han forøgede sin Last med mere Kvæg, fire Heste, nogle Faar, Grise og Geder og en Del Fjerkræ, som han købte af Hottentotterne der.

Saa satte de Kurs mod Sydhavet, til de fik Land i Sigte som en lille Streg i Horisonten. Det var den øde Ø Kerguelen. Skibene ankrede op, og Cook gik i Land. Søbredden var næsten dækket af Pingviner og andre Havfugle. En stor Flok Sæler laa og baskede i Solen og lod sig ikke forstyrre, selv da Søfolkene kom helt hen til dem. Et Par af dem blev slaaet ned, fordi man havde haardt Brug for deres Spæk om Bord.

Mandskabet fejrede Julen her paa denne øde og fjerne Ø, og Cook kaldte Havnen, hvor de havde ankret op, for Jule-Havnen. Han skrev en kort Beretning om deres Landgang, lagde den i en Flaske sammen med en Mønt og begravede Flasken under en Stenvarde paa Stranden.

Rejsen gik nu til New Zealand, og i Slutningen af Januar naaede de Van Diemens Land, som nu kaldes Tasmanien.

Mandskabet gik straks i Land for at skaffe Brænde og fylde Ferskvandsbeholderne. Pludselig lød der Raslen i Underskoven, og otte sorte Mænd og en Dreng viste sig. Paa Kroppen var de oversaaet med ophøjede runde og lige Ar, Haaret var smurt ind i et rødt Fedtstof, og Ansigterne var overmalet med rødt og hvidt Ler.

De viste ingen Frygt, men snakkede indbyrdes i et mærkeligt Sprog fyldt med Smasken og Grynten. Men da en af Søfolkene fyrede sin Musket af, for de ind i Urskoven og viste sig ikke igen.

Før Cook sejlede bort, landsatte han to Grise, som de indfødte kunde faa Gavn af.

I Begyndelsen af det nye Aar naaede Skibene New Zealand, hvor Cook aflagde Besøg hos de indfødte Maori-Høvdinge og forærede dem Husdyr og Havefrø, forskellige Knive og Nipsgenstande. Maorierne opførte Krigsdanse til hans Ære og sang nogle mærkelige, gamle Sange.

En stor Flok Sæler laa og baskede i Solen

Da Cook sejlede bort, fulgte to unge Maorier med ham. De vænnede sig snart til Skibet og blev gode Venner med Omai.

De besøgte mange af de smukke Øer, deriblandt Venskabsøerne, hvor en af Høvdingene havde lavet et Festmaaltid af Roer, som han havde dyrket af Frø, som Cook havde givet ham ved et tidligere Besøg.

I August naaede Cook Tahiti. Øens Konge Otoo kom om Bord paa »Resolution« for at hilse paa sine engelske Venner, og Cook forærede Kongen en Paafugl, to Kalkuner, fire Gæs, fire Ænder, fire Stykker Kvæg, to Heste og alle Faarene, som var tilbage om Bord. Det var en straalende Gave for Kong Otoo.

Skibene fortsatte derefter Rejsen, til de kom til den Ø, hvor Omai ønskede at slaa sig ned.

Høvdingene, som var glade for de mange straalende Gaver, forærede Omai et Stykke Land, og Skibenes Tømmermænd byggede Omai et fint Hus. Andre af Mandskabet hjalp ham med at anlægge en Have, og Kaptajn Cook gav ham Frø til den.

Da Omai sagde Farvel til sine engelske Venner, var han næstefter Høvdingene Øens rigeste Mand.

Han havde et smukt Hus, Møbler, Potter og Pander, Tallerkner og Fade og Glas og mange andre Ting, som fik de indfødte til at spærre Øjnene højt op af Forbavselse. Men det, der interesserede dem mest, var en stor Kasse med Legetøj. Om den flokkedes de som en Skare nysgerrige Børn.

Efter at have sejlet over Stillehavet, kom Skibene til en Gruppe vulkanske Øer, som var meget frugtbare, og beboet af høje og smukke Mennesker, der dyrkede Yams- og Tarorødder og Pisanger paa deres Marker og vævede en Slags Tøj, de kaldte Tapa.

Mandskabet paa Skibene beundrede deres Kanoer, Fiskeredskaber og Vaaben og deres pragtfulde Dragter og Hovedbeklædninger af røde, gule og hvide Fjer. Kaptajn Cook kaldte denne Øgruppe for Sandwichøerne efter sin Ven Jarlen af Sandwich.

Men skønt disse Øboere var smukkere og dygtigere end de fleste andre, Cook havde mødt paa Stillehavsøerne, var de Menneskeædere. Cook fandt mange Beviser paa, at de var Kannibaler, og mere end en Høvding indrømmede det overfor ham, men tilføjede, at de kun spiste de Fanger, de havde taget i Krig.

Da de havde faaet Vand, Frugt og Fjerkræ om Bord, satte de Sejl mod Nordøst og fandt Ny Albion i Marts 1778. Nu kalder vi det Britisk Columbia.

Kanoer bemandede med indfødte kom ud til Skibene og tilbød Skind af Bjørne, Ulve og Ræve og mange andre Dyr og Klæder syet af saadanne Skind. I Bytte fik de Knive, Mejsler, Søm, Kikkerter, Knapper og Metalstykker.

Disse indfødte var frygtelig tyvagtige og stjal alt, hvad de kunde faa Fingre i, naar Mandskabet ikke var paa Vagt overfor dem. Alle Slags Metal satte de stor Pris paa, men særlig Messing. De skar Knapperne af Tøjet, fjernede Messinglaasene fra Kister og Kasser og tog Kobberkedler, Metallysestager og alle mulige Stumper og Stykker Metal med sig, som de kunde finde paa Skibene.

Cook betalte altid for, hvad han modtog fra disse Mennesker. Selv naar Høvdingene forlangte Betaling for Brænde og Vand og for den Smule Græs, de faa Geder og Faar, som tilhørte Skibene, gnavede af, imødekom han dem hellere end at skændes med dem.

Ofte underholdt de indfødte Mandskabet med deres gamle Sange, medens de stod opret i deres Kanoer og klappede i Hænderne eller hamrede Aarerne mod Baadsiderne i Takt til Musiken.

Efter hver Sang var der Dødsstilhed et Par Sekunder, saa lød som et Tordenskrald deres høje Raab: Hu-u-i-i-i.

De indfødte her var klædt i Dyreskind og bar mærkelige pyntede Træ- og Stengenstande bundet ind i deres glatte, lange Haar. Deres Øjenbryn var farvede blaa, og mange havde Metalringe i Næsen.

Udenfor deres Hytter og ved Indgangen til deres Landsbyer var rejst store Træstykker udskaarne og malede saa de lignede deres Stammedyr eller Totems. Nogle skulde ligne Fisk, andre Havørne og atter andre Dyr fra Skovene eller nede fra Kysten.

Kvinderne var dygtige til Vævning og lavede Tøj af Plantefibre eller Bark.

Længere mod Nord kom Skibene ind i en voldsom Storm. »Resolution« lækkede saa meget, at der maatte findes en rolig Havn, hvor Skibet kunde repareres.

Beboerne her var et eskimolignende Folk, som kom ud til Skibene i skindbetrukne Kanoer og tilbød Fisk og Pelsværk.

En af dem lagde til ved »Discovery« i sin Kajak og tog en lille, tynd Trææske frem og fortalte noget, ingen forstod. Inde i Æsken laa et Papir med russisk Tekst, dateret 1778, som viste, at russiske Skibe besejlede disse Egne, og at russiske Pelshandlere indsamlede Pelsværk fra Stammerne her.

Cook søgte længe efter en Gennemsejlingsvej Øst paa ud i Atlanterhavet. Han trængte saa langt mod Nord i Ishavet, til Drivisen tvang ham til at sætte Kursen sydpaa igen. Mandskabet skød her nogle Hvalrosser og fik derved fersk Kød i nogle Dage.

Det var sejgt, men dog altid bedre end Saltmaden om Bord.

Der blev brugt megen Tid til at undersøge Bering-Havets asiatiske Kyst, hvor Cook kom i Forbindelse med russiske Pelsjægere, som boede i det fjerne nordøstlige Sibirien. En af dem viste Cook nogle Kort over disse Landomraader med alle de Landstrækninger og Have, som var opdaget af Russerne. Disse Kort gav Cook mange værdifulde Oplysninger.

Herfra sejlede Skibene tilbage til Sandwich Øerne, hvor Cook den 30. November opdagede Øgruppens største og vigtigste Ø Owhyhee, den vi nu kalder Hawai.

De indfødte paa Owhyhee behandlede Mandskabet med stor Venlighed. Blandt de mange nyttige Ting, de bragte om Bord, var ogsaa Sukkerrør, af hvilke Cook tilberedte en Drik, der var glimrende til at forhindre Skørbug.

Der sejlede saa mange Kanoer ud til Skibene, at der paa et vist Tidspunkt maa have været over tusinde. Ogsaa her blomstrede Tyverierne. Selv et Ror paa en af Baadene paa »Resolution« forsvandt. Cook mente saa, at Tiden var inde til at vise de indfødte, hvad Ildvaabnene formaaede og maaske derved skræmme dem. Han gav derfor Ordre til, at Musketter og smaa Kanoner skulde affyres over Hovederne paa Folkene i Kanoerne.

Men de indfødte blev mere forbavsede end skræmte, og Tyverierne fortsatte som hidtil.

Da Skibene ankrede op i Karakakova Bugten, satte Cook en hel Del af de indfødte til at fange og slagte nogle af de vilde Grise paa Øen og salte dem ned til Proviant paa Hjemrejsen.

Owhyhees Konge Terreeoboo byttede Navn med Cook som Tegn paa hans Venskab, og Præsterne og Høvdingene sendte store Gaver. Ingen kunde forudse den frygtelige Hændelse, som snart skulde indtræffe.

Tyverierne førte til Skænderier. Mere end en Gang blev der kastet Sten mod Baadenes Mandskab, naar de gik i Land. Da endelig en Baad blev stjaalet, gik Cook i Land ved en lille Landsby for at tage den stedlige Høvding Kariopoo med om Bord for at faa en Forklaring af ham.

Owhyhees Konge byttede Navn med Cook

Cook var bevæbnet og var ledsaget af en Søløjtnant, en Sergeant, en Korporal og syv Mand. Endnu en Skibsbaad sejlede ind med bevæbnet Mandskab.

Store Skarer bevæbnede indfødte mødte dem nede paa Strandbredden. Cook fandt hurtigt den gamle Høvding og bad ham venligt følge med sig om Bord paa »Resolution«, men hans Slægt og Venner vilde ikke lade Kariopoo tage af Sted.

Der opstod Spektakler paa Strandbredden, da Cook og hans Folk vilde trække sig tilbage til Baadene. Der blev kastet med Sten og svaret med Skud fra Musketterne. Cook opgav saa at tage den gamle Høvding om Bord og tænkte kun paa at komme tilbage til sit Skib.

Da han vendte sig om for at give en Ordre, stak en indfødt ham ned med et Dolkestød, saa han faldt om i det lave Vand. Skibsjollen, som allerede var stødt fra, kunde ikke redde ham. Lynsnart gjorde de indfødtes Stenkøller Ende paa hans Liv.

Saaledes døde en af de modigste og kækkeste Søfarere, Verden har kendt, men Mindet om ham lever stadig.

En af dem tog en Trææske frem og fortalte noget, ingen forstod —

SIR PERCYS ERINDRINGER FRA

Verdens første Spejderlejr i 1907

Sir PERCY EVERETT er Vice-Spejderchef for det britiske Rige. Men han var ogsaa den første Spejderfører i Verden efter Baden-Powell, for han var B.-P.'s Assistent i Forsøgslejren paa Brownsea-Island i 1907, som vi hører om i det følgende. Det danske Spejderhold paa 50 gule og grønne Spejdere, som i August 1946 deltog i den internationale Lejr i Beaudesert, Staffordshire, havde den Oplevelse at have Sir Percy som Gæst til Lunch i den danske Lejr; og nu har »Spejder Jul« bedt denne gamle Veteran, som er »still going strong«, om at fortælle danske Spejdere om den pre-historiske Spejdertid. Sir Percy sendte sit Bidrag med Ordene: »I am only too delighted to send you an account of the early scouting days...«

Baden-Powell i den Uniform han bar paa Brownsea Island

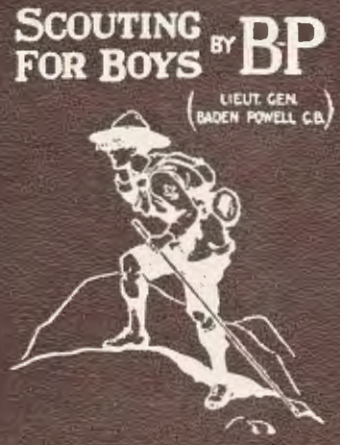

Et af de første Hefter af »Scouting for Boys«.

Sir Percy hos de danske Spejdere i Beaudesert-Lejren 1946

DEN største Interesse for Spejderbevægelsens første Dage samler sig omkring den eksperimentelle Lejr paa *Brownsea Island* i Toole Harbour, Dorset. Den fandt Sted fra den 25. Juli 1907 til den 9. August, og der var af *Baden-Powell* inviteret 20 Drenge fra alle Samfundslag til at deltage i Lejren. Øen var ideel for Formaalet. Den er omkring 3 km lang og 1½ km bred og havde tildels en meget tæt Bevoksning af Træer; der var to Smaasøer i Midten og rigeligt af hvad vi nu vilde kalde førsteklasses Spejderterræn. Sydkysten var ret sandet, og her blev Lejren etableret.

Jeg havde i Sommerens Løb hjulpet til med at samle sammen paa Lejrmateriellet og havde ogsaa givet en Haand med ved Arrangementet iøvrigt, da Drengene skulde samles paa Brownsea Island. Jeg var derfor mere end begejstret, da Baden-Powell spurgte, om jeg vilde tage med og give ham et Nap i selve Lejren.

Jeg maa aabent og ærligt tilstaa, at min eneste mulige Forudsætning til dette Job var (1), at jeg i lang Tid havde haft med Drenge at gøre i to Ungdomsforeninger, nemlig »Pearsons Fresch Air Fund« og »The childrens Happy Evening Association« i Londons East-end, og (2), at jeg var opdraget paa en Gaard ude paa Landet og vidste lidt om Livet derude.

Men hvad den tekniske Side af Spejdersport angaar var jeg fuldstændig blank. Madlavning, Signalering, Knobbinding, Hyttebygning, Maattevævning, Nødhjælp og Lejrindretning kendte jeg ikke det mindste til. Naa, B.-P. mente, jeg kunde hjælpe ham, og jeg var naturligvis mere end glad for at faa den Chance at deltage i denne historiske Lejr. Foruden de tyve Drenge deltog *Donald Baden-Powell*, B.-P.'s Nevø, og gjorde sig nyttig paa mange Maader.

Drengene blev delt i fire Patruljer, Ravnene, Tyrene, Regnspoverne og Ulvene.

Lejren staar meget levende i min Erindring helt op til i Dag, 40 Aar efter. Hejsningen af Union Jack Klokken otte hver Morgen var en højtidelig Ceremoni, særlig naar man var klar over, at det var det samme Flag, som havde vajet ubesejret over Mafeking. Det var gennemhullet som et Sold af Geværkugler, og jeg er bange for, at det blev endnu mere beskadiget under en voldsom Storm, som blæste op en Dag i Lejren.

Patruljesystemet var noget helt nyt. Jeg var ganske forbløffet ved at se, at B.-P. lod Patruljerne have deres egne Lejrpladser under deres egne Patruljeførere og med fuldt Ansvar for deres Telte, Madlavning o. s. v. De blev sat til at love paa deres Ære at udføre Chefens Ordrer, og de gjorde det udmærket.

Hvilet efter Middagsmaaltidet var heller ikke, hvad jeg var vant til. Jeg er ikke helt sikker paa, at Drengene brød sig mere om det end jeg. Men nu, da jeg baade har Søn og Sønnesøn, er jeg blevet klar over det kloge deri.

Spejderlegene, som B.-P. lærte os, tog os med Storm, ikke mindst, da jeg senere blev klar over den indre Værdi, de havde. Dyrejagt var en af de populæreste Lege. En Dreng stikker af med seks Tennisbolde. Saa er der fire Jægere, hver bevæbnet med een Bold. Dyret faar fem Minutters Forspring; Jægerne prøver at fange det. Tre Gange ramt betyder, at det er fanget. Een Træffer gør det af med Jægeren. Denne Leg er stadig en af de bedste Spejderlege, jeg kender, naar der er godt med Dækning i Terrænet.

Andre populære Lege var »Skyd Bjørnen«, »Hanekamp« og Vandlege som »Harpunering af Hvalen« og »Tovtrækning i Baad«.

Hvad der staar mest levende for mig af det altsammen er dog Lejrbaalet før Aftenbønnen og Ro i Lejren. At se vores Chef danse omkring Baalet i Spidsen for en Krigsdans, at høre hans uforlignelige Lejrbaalshistorier, at med Beundring iagttage den Maade, hvorpaa han klarede ethvert Spørgsmaal, der blev affyret imod ham, at høre hans Imitationer af Fuglesang og vilde Dyrs Stemmer, — alt dette er et Minde, som jeg vil have i mit Sind altid.

Lejrens sidste Aften var baade lykkelig og alvorlig. Lykkelig for de vidunderlige Minder fra en pragtfuld Lejr, og alvorlig, fordi Lejren snart var slut.

Det Hovedindtryk, jeg tog med mig hjem, var the Chief's, Baden-Powells, vidunderlige Personlighed og den bristefærdige Lykke, som fyldte hver eneste af Deltagerne. B.-P. var Livet og Sjælen i alt, hvad der foregik, fra Øjeblikkene sammen med Drengene paa Vej over til Øen og til det Tidspunkt, da han sendte dem tilbage til Hjemmene. Jeg kan ikke erindre een eneste kedelig Episode i hele Lejrperioden.

Mange begejstrede Breve kom bagefter fra Drengene og fra deres Forældre, og der var ganske givet tilstrækkelig Opmuntring heri til at overbevise B.-P. om, at han burde lade sine Ideer gaa ud i Verden. Altsaa blev Spejderbogen »Scouting for Boys« skrevet i Vinteren 1907—08, og B.-P. holdt en Mængde Møder rundt om i Landet, hvor han forklarede sine Tanker om Spejdersport. *Saaledes blev Spejderbevægelsen født.*

Spejderbogen fremkom i Hefter hveranden Uge, begyndende i det tidlige Foraar 1908 og Spejderbladet »The Scout« begyndte at udkomme i April 1908. Foranlediget af begge disse Kilder strømmede en overvældende Flod af Breve ind, ikke alene fra Skolefolk, Præster og Folk af alle Livsstillinger, men ogsaa i stort Tal fra Drengene selv, som havde købt Hefter og Blade og var begyndt at starte deres egne Troppe.

Det er en historisk Kendsgerning, at af de første Spejdertroppe blev omkring Halvdelen dannet af Drengene selv.

Spejderbevægelsen vældede op af Jorden, og B.-P. blev i Løbet af Sommeren 1908 klar over, at det var vigtigt at faa dannet lokale Raad for at faa Kontrol over Bevægelsen, og saaledes blev der dannet Spejderkomiteer i alle større Centrer.

Jeg var nær ved at glemme, at min egen Trop, 1. Elstree, kom til Verden i de første Maaneder 1908. Det var aldrig faldet mig ind, at jeg skulde være Tropfører. Jeg følte mig meget for uegnet og for ydmyg til at tro, at der kunde blive noget vellykket ud af det. Men hvad skal man gøre, naar en Deputation paa seks Drenge fra ens Landsby møder op og siger i Kor: »Vil De ikke nok være vores Tropfører!«

Disse Smaafyre havde læst de første Hefter af »Scouting for Boys« og var allesammen opsat paa at faa startet en Trop. Jeg gik med paa det, stillede en gammel Stald til deres Raadighed og tilbragte nogle af mit Livs lykkeligste Eftermiddage og Aftener med dem. Sammen tilegnede vi os noget af det, vi kalder Spejderaand, og oplevede Spejderlivets Eventyr.

I Slutningen af 1908 var der mindst 50.000 Spejdere i England, og Bevægelsen voksede stadig; og det har den gjort siden, indtil den i Dag er spredt til alle civiliserede Lande i Verden.

Lejren paa Brownsea Island med Patruljernes Telte og Stabsteltet

Baden-Powell sammen med nogle af Drengene, der deltog i Brownsea-Lejren.

Flaget hilses i Humshaugh-Lejren 1908

DET MYSTISKE LYS

Spejderfortælling af H. Bang Andersen . Illustreret af Aage Gotved

Sluk den Lygte, hviskede Bjørn. De andre Patruljer skulde nødig se Lysglimtet og paa den Maade faa Punktet foræret. Det manglede bare. Mohikanpatruljen havde rodet rundt paa Punktet her det meste af en halv Time, før de fandt Meldingen. Bjørn havde set Glimt af Lommelygter nede i Skoven. Mohikanpatruljen havde snart tabt deres Forspring, og de *maatte* vinde denne Divisionskonkurrence i Sporing. Spred jer, og lad, som om I leder alle mulige andre Steder, fortsatte Bjørn, saa klarer jeg Meldingen sammen med Poul.

Meldingen var en Snor, der var bundet rundt om et gammelt Egetræ paa Toppen af Rønbjerg. Paa Snoren var bundet enkelte og dobbelte Knob, altsaa en Melding i Morse. Bjørn lod Knuderne løbe mellem sine Fingre som Perlerne paa en Rosenkrans og dikterede dæmpet til Poul: Prik — Prik — Prik — Streg — — Prik — Prik.

Saa var Meldingen slut; nu gjaldt det om at komme af Vejen. Bjørn fløjtede ad de andre, snart var hele Patruljen samlet og forlod Rønbjerg i samme Øjeblik, som den næste Patrulje ankom.

Det var spændende, dette her.

De andre vinder ind paa os, pustede Vagn. Han var den tykkeste i Patruljen og holdt ikke af at løbe alt for hurtigt.

Her standser vi, raabte Bjørn; de standsede paa en lille, aaben Plads mellem Granerne. Sneen lyste imod dem i Mørket, Drengene blev staaende i Kreds omkring Bjørn og Poul. — Hvorledes lyder Meldingen? — Poul undersøgte sine Notater og læste langsomt og famlende: *Ved den store Runddysse i Sydskoven . .*

Frem med Kortet. Fem ivrige Drengeansigter bøjede sig over Kortet og fulgte interesseret Bjørns Lommelygte, der vandrede henover Papiret. — Her har vi Rønbjerg. Og dér — dér har vi Sydskoven, og dér er Runddyssen. Hvor er nærmeste Vej? Av, helt uden om Bugten. Kun tre Kilometer i Luftlinje tværsover. Men det er mindst, lad mig se, — mindst otte-ni Kilometer ad Landevejen.

Skipper er sandelig ikke ked af det, indskød Jørgen. Jeg skal love for, at vi faar rørt Benene. Jørgen havde Ret. Øvelsen var spændende, men Skipper havde planlagt den uden smaaligt Hensyn til Afstande. Naa, der var Tradition for, at den aarlige Sporing i Januar Maaned var en Knokkeltur, saa det var der ikke noget at sige til. Den begyndte hvert Aar en Lørdag Eftermiddag efter Skoletid og sluttede Søndag henad Aften; den var saa tilrettelagt med Overnatning et eller andet Sted, *hvor* vidste de ikke endnu. Men Skipper havde det med Overraskelser; det maatte man indrømme ham. Midt ude i Nordskoven havde de henad Aften fundet en Melding, en Konvolut til hver Patrulje med Paaskriften: NB! Maa kun aabnes i Mørkekammer. *I Mørkekammer!* Som om de slæbte rundt med Mørkekammer herude i Skoven. Men har man intet Mørkekammer, maatte man jo lave et, og saa krøb Peter ned i Bunden af sin Sovepose, tændte Lommelampen med rødt Lys og lukkede Konvolutten op. Saa var det et Stykke Gaslyspapir, som var belyst, men ikke fremkaldt. De maatte altsaa hjem og fremskaffe forskellige Kemikalier, før de kunde komme videre. Det varede ialtfald over en Time, maaske snarere halvanden, før Rønbjergs stormomsuste Top tonede frem i Fremkaldervæsken. Den stejle Skrænt med en Dusk forblæste Træer og Buske øverst oppe paa Toppen var ikke til at tage fejl af. Altsaa, af Sted igen. Der var langt. Cykle eller Bil maatte ikke benyttes, og Sne var der at vade i! Naa, man holdt Varmen saa godt ved at gaa.

Men nu otte Kilometer til næste Punkt. Man kunde vel ikke skyde Genvej. Jo, selvfølgelig! Tværsover Fjorden! Fem Kilometer sparet. Hvem, der fik Ideen, kunde de ikke blive enige om bagefter, — maaske var de lige gode om det. *Isen,* røg det ud af et Par Stykker paa een Gang.

Ja, selvfølgelig over Isen! Der var kun et Par Kilometer, — og Isen var

Af Mohikanpatruljens Oplevelser

sikker nok; Fjorden var bundfrossen. For over fjorten Dage siden var Kutteren til Bjørnø, der havde været i Købstaden for at hente Proviant, gaaet uhjælpeligt fast ude midt i Fjorden. Det havde siden ikke været muligt at faa Kutteren løs; det mislykkedes. Man havde prøvet at sprænge den løs; ogsaa det mislykkedes. Man havde afhentet al Provianten til Bjørnø med dens hundrede Funktionærer med Familie og dens hundrede internerede Straffefanger — i Slæde med Hest for. Og siden var Isen blevet sværere endnu.

Altsaa: *over Isen!* Den korteste Vej mellem to Punkter er altid den lige Linje, mumlede Vagn, som blev meget forbavset over, at den Matematik, som Lærer Petersen havde prøvet paa at dunke ham i Hovedet, kunde bruges til noget praktisk.

Ja, sagde Bjørn, men vi gaar stilfærdigt; der er ingen Grund til, at alle de andre Patruljer skal faa den samme gode Idé. Der var kommet flere Lommelamper til paa Toppen af Rønbjerg.

Mohikanpatruljen listede ned til Foden af Klinten, drejede bort fra Stien, der førte hen til Fiskerhusene, og begyndte at gaa langs Stranden. Det var mørkt, men Sneen lyste. Det var ved at blive virkelig Nat nu, Stjernerne tindrede over deres Hoveder, men der laa en mærkelig Frosttaage hen over Isen og drev koldt ind over Stranden.

Her, sagde Bjørn. Nu har vi Runddyssen lige overfor, altsaa skal vi gaa lige direkte i Syd. Men nu ikke noget med at tænde Lommelamper; vi styrer efter Stjernerne.

Tavse gik Drengene ud paa Isen. Den var nu knapt saa behagelig at gaa paa, som de havde tænkt. Den var glat, men det er Is vist i Reglen; værre var det, at den var ujævn. Nogle Steder havde Isen skruet, og det var ikke til at se i Mørket, hvor man satte Fødderne. — Det bugter sig i Bakkedal, nynnede Peter og gik paa Halen i det samme; det lukkede Munden paa ham.

Der gik nogen Tid; de arbejdede sig stadig fremad. Nu kunde de ikke se Stjernerne mere. Vi klarer os nok endda, mente Vagn, det er bare at gaa lige frem efter Næsen. — Ja Tak, men det afhænger da saa sandelig af, hvilken Vej man vender Næsen, hævdede Egon.

Nu skulde vi snart være der, sagde Bjørn og saa paa sit selvlysende Armbaandsur; nu har vi gaaet omtrent en halv Time. Og det er faktisk for meget til to Kilometer. — De fortsatte fem Minutter til. Stadig intet Spor af Land. Kun Is og Is. Da var det, Peter fik Øje paa *det mystiske Lys*. Se, sagde han og pegede. Et svagt og blafrende Lysskær skimtedes gennem Frosttaagen. Drengene standsede. Hvad var det? Det var et svagt Lys, saa det kunde ikke være langt borte.

Skulde de være i Nærheden af Land? Kunde det være Lys fra et Vindue i et Hus? Nej, det var altfor lille. — Kom, sagde Bjørn og begyndte at gaa i Retning af Lyset; de andre fulgte efter ham. Men pludselig var Lyset borte. Hvad var nu det for noget? Alt var mørkt foran dem. De standsede. Kom bare, sagde Bjørn, der maa være et eller andet forude. Bjørn lod Lyskeglen fra sin Stavlygte spille hen over Isen. Men Lyskeglen naaede ikke ret langt, før den blev standset af den hvide Rimtaage. Forsigtigt gik Drengene videre.

Noget mørkt og stort dukkede frem af Taagen. Var det et Hus? Nej, et Hus saa ikke saadan ud. Desuden ligger der heller ikke Huse saadan og flyder paa Isen. Saa, nu vidste de, hvad det var. Omridset af et Skib blev tydeligt for dem, som de kom nærmere.

Det er Bjørnøkutteren, sagde Bjørn. Den, som for fjorten Dage siden gik fast i Isen. Men alt var mørkt. Ja, men her *var* Lys for et Øjeblik siden. Mon der var nogen ombord? Hvorfor var Lyset saa gaaet ud? Bjørns Lyskegle strejfede Skibets Navnebrædt. »Bjørnø« stod der med forgyldte Bogstaver. Det var den indefrosne Kutter.

Hvad er det, spurgte en af Drengene pludselig og pegede paa noget mørkt lige for deres Fødder paa Isen. Det var rødt. Store, røde Pletter. Det er Blod, fastslog Jørgen og følte sig uhyggelig tilmode.

Vi maa ombord, afgjorde Bjørn. Drengene entrede op over Rælingen. Paa Dækket var ingenting at se. Der var Nedgangen til en Kahyt. Bjørn gik forsigtigt derhen, med et rask Tag smækkede han Døren tilside og lyste ind. Rummet var nemt at overse; det var Kabyssen; der stod en Pande og nogle Gryder. Andet var der ikke.

De gik videre. Dér var en Dør til, Nedgangen til Kahytten; Bjørn foran, de andre forsigtigt lige bag efter. Døren op. Den gik lidt stramt. Saa stak Bjørn Hovedet ind og lyste. Der var noget, der stønnede svagt. Og dér — paa Bænken — laa en Mand. Han blinkede svagt med Øjnene imod Lyset og prøvede paa at rejse sig, men kunde ikke

Nu fik Bjørn travlt; han skyndte sig ned ad Trappen, strøg en Tændstik og tændte Stearinlyset, der stod i en Stage paa det lille Bord.

Snart stod seks, ivrige Drenge nede i den snævre Kahyt. God Dag, sagde Bjørn, vi er nogle Spejdere, der er paa Tur. Vi kom over Isen, og saa saa vi Lys fra Skibet her. Er De kommet til Skade? Kan vi hjælpe Dem?

Manden nikkede besværligt. Han var en høj, kraftig Mand i Trediverne; han saa ud til at være Fisker. Langsomt kom hans Historie. Han hed Carlo Jensen og boede i et af Fiskerhusene ved Rønbjerg. Han havde været en Tur over Isen; ude paa Fjorden havde han hugget en Vaage og prøvet paa at fange et eller andet. Han havde imidlertid ikke haft Held med sig. Da det var ved at mørkne, havde han begivet sig paa Vej hjemad. Saa var det Ulykken skete, paa en eller anden Maade, han kunde daarligt fortælle, hvorledes det var gaaet til, var han faldet — og faldet meget uheldigt; han havde brækket eller maaske kun forstuvet sit højre Ben. Han gjorde et Forsøg paa med sin Haand at beføle Benet, men standsede brat, mens et Udtryk af Smerte jog over hans Ansigt. — Med stort Besvær var han bagefter næsten kravlet hen til den indefrosne Kutter og havde søgt Ly i Kahytten. Hans Slæde, som han havde haft med, stod paa Dækket.

Har De slaaet Dem andre Steder, spurgte Bjørn, vi fandt Blodpletter paa Isen foran Skibet.

Der gik en Antydning af et Smil over Fiskerens Ansigt. Naa, I har set, sagde han. Ja, jeg slog ikke alene mit Ben, men ramlede ogsaa Ansigtet i Isen; det gav Næseblod, saa det kunde forslaa noget.

Ja, her kan vi ikke lade Dem ligge i Nat, sagde Bjørn og saa spekulativ ud.

Hvorledes lyder Meldingen?

Og der — paa Bænken — laa en Mand —

Vi maa hjælpe Dem hjem. Patruljeføreren saa paa sine Kammerater. De nikkede, selv om det for gennem deres Tanker: Hvad saa med Divisionskonkurrencen? Bjørn læste deres Tanker: Dette her er vigtigere end Konkurrencen! Naturligvis, svarede Jørgen.

Bjørn gik hen paa højre Side af Carlo Jensen, — læg Deres Arm om min Skulder, sagde han. Med nogen Besvær kom Fiskeren paa Højkant. Jørgen stillede sig ved Fiskerens venstre Side. Læg den anden Arm om Jørgens Skulder, fortsatte Bjørn, saa danner vi Guldstol. Kom saa!

Det var strengt. Carlo Jensen var en kraftig Mand, som det ikke var saadan at bakse med for to, ganske vist sportstrænede, men alligevel spinkle Drenge paa henholdsvis seksten og femten Aar. Med megen Besvær kom de op paa Dækket og hen til Rælingen. Et stort Problem var det at komme ned paa Isen. — Prøv, om De ikke kan støtte lidt paa det raske Ben, sagde Bjørn, mens de svedte af Anstrengelse. Carlo Jensen støttede paa det raske Ben, men sank sammen af Smerte og var ved at vælte Jørgen over Ende.

Saa fik de forsigtigt lagt den syge Mand paa Slæden, som Peter og Vagn havde bragt ned paa Isen. Peter fandt et uldent Tæppe i Kahytten; det svøbte de omhyggeligt om Patienten, og saa begyndte Farten.

Bjørn havde først faaet Tid til at omhyggeligt at studere sit Kort; — nu er jeg ganske klar over Kursen, sagde han henvendt til Patienten og saa paa sit Kompas, — vi sætter Farten direkte mod Deres Hjem!

Drengene gik meget forsigtigt; et Par Stykker skiftedes til at trække Slæden; Bjørn gik hele Tiden foran med sin Lygte og Kompas og viste Vej. Nu var der ingen Grund til at gaa i Mørke af Hensyn til de andre Patruljer. Mohikanpatruljen var alligevel sakket agterud i Divisionskonkurrencen. Og nu gjaldt det om at bringe den syge Mand sikkert i Havn.

Langsomt og besværligt gik det. Gang paa Gang tvang Isskruningerne dem til at vige udenom. Men Bjørn garanterede, at han skulde nok holde den rette Kurs alligevel. Der var bare det mærkelige, som ingen dog lagde Mærke til, at Bjørn, hver Gang han bøjede udenom, drejede en Tak mod Vest.

Da de havde gaaet i rum Tid, sagde Bjørn pludselig: Nu er vi snart fremme. Jeg kan skimte Land.

Og pludselig var de der. Men hvad var det? Hvor i Alverden var de? Det mørke foran dem var ikke den beskedne Anløbsbro ved Rønbjerg. Det var en Havnekaj, som ingen af Drengene mindedes at have set før. Var Bjørn alligevel gaaet vild? *Da skete noget uventet.* En skarp Lyskaster fejede henover Isen og fangede dem i sin Kegle. Og der lød et Raab: *Hvem der?*

Da skete der noget endnu mere uventet. Den syge Mand var med et Sæt sprunget af Slæden og gav sig til at løbe ... Men Bjørn kastede sig over ham, saa de begge to faldt om paa Isen. Drengene stod et Øjeblik maalløse, saa kom de deres Patruljefører til Hjælp.

Og med et stod to Mænd i Uniform paa Isen og blandede sig i Striden.

Havnen var ikke Rønbjerg, men Bjørnø Havn. Den syge Mand var ikke en Fisker, der havde beskadiget sit Ben, men en bortrømt Arrestant, som hørte hjemme i Bjørnøs Interneringslejr. Bjørn havde haft Ret, da han sagde til »den syge Mand«: De kan være ganske rolig; vi skal nok finde den rette Kurs og bringe Dem hjem.

Bjørn havde holdt Ord.

Det varede længe, før Mohikanpatruljen igen var paa Vej over Isen med Runddyssen i Sydskoven som Maal. Der skulde først afgives Forklaringer til Øens Inspektør, der var glad ved at faa sin bortrømte Fange tilbage.

Hvorledes kunde du dog opdage, at han ikke var den, han udgav sig for? spurgte Vagn, da de var paa Vej over Isen.

Jo, svarede Bjørn. Det var egentlig saa lige til. For det første var der Lyset, der blev slukket. Hvorfor blev det slukket? Hvis han havde hørt os komme over Isen, var der da god Grund til at lade Lyset brænde, — istedet slukkede han det, *for at vi ikke skulde opdage ham.*

For det andet, fortsatte Bjørn, var der Blodsporene paa Isen. Hvor stammede de fra? Det første Rum, jeg kiggede ned i, var Kabyssen, og dér laa paa Køkkenbordet — mellem Gryder og Pander — en Høne, hvis Hoved var kappet af. Det gav et helt Sæt i Carlo Jensen, da jeg spurgte ham om Blodet paa Isen. Men han klarede den ved at finde paa Historien om Næseblod.

Men der var en Ting, der gjorde mig ganske sikker i min Sag. Han sagde, det var *højre Ben,* der var daarligt. Da vi hjalp ham fra Skibet ned paa Isen, stillede jeg ham en Fælde, og han gik nok saa nydeligt i den. Jeg bad ham støtte *paa det raske Ben.* Det gjorde han beredvilligt, *men støttede paa det højre* og gav noget saa frygteligt efter paa det venstre, saa Jørgen var ved at vælte.

Saa var Resten nemt nok, —det bestod bare i at bringe ham *hjem.*

Og pludselig stod det mig klart, at han maatte høre *hjemme paa Bjørnø.* Der har staaet noget i Avisen for et Par Dage siden om, at nogle Fanger fra Interneringslejren havde forsøgt at flygte over Isen.

Ja men, indvendte Peter, jeg troede, vi var paa Vej mod Rønbjerg, og pludselig var vi paa Bjørnø. Hvordan gik det til?

Jo, sagde Bjørn, jeg søgte bare hele Tiden at dreje mod Vest, uden at han anede Uraad. Paa den Maade naaede vi *Sporet af den tunge Slæde,* som havde hentet Provianten fra Kutteren til Øen. Saa var det bare at følge det Spor lige ind i Havnen. Og saa var Kalorius *hjemme!*

Da Mohikanpatruljen næste Dag, til alles store Forundring, blev Nummer Sjok i Sporingskonkurrencen, trøstede Vagn sin Patruljefører. —Du skal ikke være ked af det, Bjørn. Dine Kammerater i Mohikanpatruljen, *vi ved, at du kan spore.*

Freds-JAMBOREEN I FRANKRIG

Spejderbevægelsens høje Maal vinker forude.

Se ogsaa de følgende Sider.

Prins Vilhelm af Liechtenstein skriver:

Ved en lille fransk Landsby i en af Seinens Bugtninger, *Moisson* er dens Navn, har 30.000 Spejdere fra 42 Nationer rejst deres Telte. Dette er Fredsjamboreen, som efter en lang Afbrydelse igen bekræfter Broderskabet mellem Spejdere fra Jordens Lande. De fleste af dem havde endnu aldrig haft Lejlighed til at lære jævnaldrende Kammerater at kende. Den unge Czeker underholder sig med den sorte Senegaleser, Kreolen fra Filippinerne med en Spejder fra Haiti o. s. v. Forstaaelsen fremmes med Tegnsprog og enkelte fremmede Brokker, og det gaar ganske godt. Religiøse Modsætninger mærkes ikke: I den indiske Lejr er der Hinduer, Muhamedanere og Kristne, broderligt forenet. Ligesaa hos Libaneserne, hvor Jøder, Kristne og Moslemer ikke kender til Fjendtlighed.

Ogsaa vor lille Gruppe fra Liechtenstein fandt sig snart optaget i denne store, broderlige Kreds, og stadig havde vi i vor hyggelige Lejr i Egenes Skygge og med Lejrporten i Bjerghyttestil fremmede Gæster. Eller vi var indbudt af andre Grupper, maalte Styrke i Patruljekonkurrencer og byttede Spejdermærker eller andre karakteristiske Sager. Da vi havde Cubanerne som Naboer, bragte vi mange af de store, karakteristiske Straahatte med hjem, mens mange af vore Bælter, Standere og Mærker vandrede til Cuba. Ogsaa Adresser blev udvekslet, en af vore bragte 80 Adresser med hjem til Liechtenstein.

Oplevelsen i Jamboreen var saa stor, at vi let kunde bære de smaa Ubehageligheder, der var. Den skrækkelige Varme og Støvet, der lagde sig tæt overalt, kunde ikke ødelægge Stemningen. Opvisningerne paa den kæmpemæssige Arena udtrykte vor Bevægelses Styrke, særligt husker jeg de smukke skotske Folkedanse og det dygtige amerikanske Musikkorps. Alle Landets Spejdere havde her Lejlighed til at vise noget nationalt karakteristisk, og stadig klang Jamboreesangen.

Gennem denne mægtige Manifestation af verdensvidt Broderskab bar Fredsjamboreen sit Navn med Ære. Hertil bidrog ikke mindst vore franske Værters Gæstevenlighed og dygtige Organisationsarbejde. Det er næsten uforstaaeligt, at dette af Krigen saa haardt hjemsøgte Land 2½ Aar efter Afslutningen af Massemordene, kunde gøre dette. Vi forsøger i den mindre Kreds at virkeliggøre, hvad Statsmændene og Verdensorganisationerne i aarevis har prøvet: Gennem broderlig Forstaaelse og uden Hensyn til Race, Folkeslag og Religion at bringe Verden den Fred, som allerede for 2000 Aar siden blev forkyndt i Julens Evangelium.

Willem

PORTRÆTTER OG UDTALELSER:

En af de travleste Mænd i Jamboreen var afgjort Chefen for *Boy Scouts International Bureau*, som er den daglige Leder af hele Verdensspejderbevægelsen, Oberst *J. S. Wilson*, kendt af utallige Spejdere over hele Jorden. Mange danske Spejdere husker ham fra Besøgene i de danske Korpslejre i 1946 og utallige Førere i hele Verden, der har været til Førertræning paa *Gilwell Park* i England mellem 1923 og 1939 husker ham som *The Camp Chief*. — Ved den franske Udenrigsminister, *Georges Bidault's*, Modtagelse af ca. 150 Spejderførere fra 40 Lande 22. August 1947 paa Quai d'Orsay, sluttede Oberst Wilson en Svartale til Udenrigsministeren med følgende Ord:

Den franske Præsident i Jamboreen, ledsaget af Oberst Wilson.

Jeg lover Deres Excellence, at vi vil gaa videre i vort Arbejde for at faa Drenge fra mange Nationer sammen som Venner og Freds-Frembringere. Vi haaber derigennem i nogen Maade at kunne støtte de Bestræbelser, som i større Maalestok bliver udfoldet af Dem og Deres Kolleger.

J. S. Wilson

General *Lafont* er den franske Spejderbevægelses *grand old man*, men trods sine 73 Aar ung ikke alene i Sind, men ogsaa i Bevægelser. Han er fælles Chef for de tre store, franske Spejderkorps og stod ogsaa i Spidsen for den fremragende organiserede Kæmpelejr. Han siger kort og fyndigt, da vi beder ham om en Udtalelse til SPEJDER JUL:

For at være virkelig Spejder er det ikke tilstrækkeligt al kende Metoderne og handle efter dem. Det er nødvendigt at handle efter dem i sand Spejderaand.

Lafont

Grev *Folke Bernadotte*, Chefen for Sveriges Scoutförbund, kendes over hele Verden fra sin betydningsfulde Indsats i Foraaret 1945 for Fjendtlighedernes Afslutning. Vi danske vil med særlig Taknemmelighed huske »de hvide Busser«, der ved at føre vore Landsmænd bort fra de tyske Koncentrationslejre, frelste mange Menneskeliv. Paa Jamboreens sidste Dag fik vi følgende Ord:

Spejdere fra alle Verdenshjørner bryder nu op fra Jamboreen for at vende hjem. Mange Minder gemmer vi fra disse Lejrdage, Minder som skal inspirere os i vort Spejderarbejde i kommende Aar. Det bedste ved Jamboreen er efter min Mening de talrige Muligheder for at knytte Kontakter og Venskabsdette maa holde og fornyes mange Aar frem og medvirke til baand med Kammerater fra andre Nationer. Jeg haaber, at dette maa holde og fornyes mange Aar frem og medvirke til øget Forstaaelse mellem Alverdens Lande. Da — men først da — bliver Freds-Jamboreen af virkelig Betydning for Verdens Ungdom.

F. Bernadotte

General Lafont i Samtale med Grev Folke Bernadotte.

Ved en Banket, som *General Lafont* holdt til Ære for de udenlandske Holds Chefer, kom vi i Snak med Spejderchefen for *Eclaireurs de France*, Monsieur *Francoise*, som bl. a. sagde:

Hils i Danmark! Jeg glemmer aldrig Jamboreen 1924. Bedst husker jeg den storstilede Evakuering efter et gigantisk Uvejr, da vi blev gæstfrit modtaget i Omegnens danske Hjem.

I Sous-Camp *Dauphiné*, hvor hele det danske Hold laa, var der desuden Spejdere fra *Filippinerne, Holland, England* og naturligvis *Frankrig*. De nærmeste Naboer var de brune Drenge fra Filippinerne med deres Straa-Spejderhatte. Vi havde altsaa Udsigt til deres maleriske, men efter dansk Opfattelse maaske ikke særlig spejdermæssigt indrettede Lejrplads, hvor der Dagen igennem udfoldede sig et broget Liv. Chefen (»Kæmpefilipensen« døbte vittige Danskerhoveder ham snart) hed *Exequiel Villacorta* og var fra Manilla. Han sagde:

2 Spejdere fra Filippinerne.

Vi er glade for at være med i Jamboreen som Spejdere fra en f r i Stat. Spejderarbejdet er begyndt helt forfra efter den japanske Besættelse, og vi har i Starten fået fin Hjælp fra U. S. A. bl. a. med Uniformer og Lejrudstyr. Jeg har sagt til mine Drenge, at de har noget at lære af Danskerne m. H. t. primitiv Lejrsport. Jeg er ogsaa glad for det spejdermæssige Samvær med de danske Spejdere som gode Kammerater.

Fra Chefen gaar vi til den mindste Filippinerspejder, som hedder Alfredo og er 13 Aar gammel. Vi stiller ham et Spørgsmaal, som sikkert vilde — stillet til en dansk Dreng om Filippinerne — være pinligt: »Hvad ved du om Danmark, Alfredo?« Men han svarer uden at tøve:

»Danmark er et af de tre nordiske Riger: Danmark, Norge og Sverige. Og saa har Danskerne været nogle grusomme Sørøvere, som sejlede til England og plyndrede. Og saa ved jeg ikke mere.« Vi gjorde stilfærdigt Alfredo opmærksom paa, at det er nogle Aar siden, Danskerne drog paa Vikingeførd til England, og hertil svarer han meget høfligt: »Yes, Sir.«

30.000 SPEJDERE

Ceylons Indgangsportal hørte til de mere imponerende — der var næsten for mange af den Slags Bygningsværker til at Lejren kunde kaldes primitiv.

Ih, hvor det myldrede, naar de 30.000 samledes paa eet S

Jamboree-Jernbanen.

Prote

Skotternes Sækkepibeorkester hørte til det mest populære.

Overalt i Lejren blev der »changed« Mærker og meget andet. Forlydende var der en Skotte, der tilbød sin Kilt (Skørtet) m. et af Det Danske Spejderkorps' Korpsmærker — uden Held. M maa have været en svær Fristelse for den paagældende danske S

Et stemningsfuldt Søspejderbillede.

Marokko kan ogsaa smile!

En lille fran

0 SPEJDERE TIL FREDSJAMBOR

Ih, hvor det myldrede, naar de 30.000 samledes paa eet Sted.

Den for Jamboreen særligt byggede Jernbanestation.

Et karakteristis

Jamboree-Jernbanen.

Protestantisk Gudstjeneste.

Kransenedlæggelse paa den ukendte Soldats Grav.

At etablere Lejr
ikke siges at være
sens Skyld — m
sjovt, særlig hvis
ikke gaa

Overalt i Lejren blev der schangede Mærker og meget andet. Efter Forlydende var der en Skotte, der tilbød sin Kilt (Skørtet) m. m. for et af Det Danske Spejderkorps' Korpsmærker — uden Held. Men det maa have været en svær Fristelse for den paagældende danske Spejder.

De 5 tidligere Jamboreer blev mindet ved Aabningshøjtideligheden, Ermelunden 1927 med et Vikingeskib omgivet af danske Spejdere.

Ægypter

Marokko kan ogsaa smile!

En lille fransk Saxofonist-Patruljefører.

Indiske Spejder-Bueskytter.

IL FREDSJAMBOREE

Den for Jamboreen særligt byggede Jernbanestation.

Et karakteristisk Jamboree-Billede.

Gudstjeneste.

Kransenedlæggelse paa den ukendte Soldats Grav.

At etablere Lejr i to Etager kunde ikke siges at være nødvendigt for Pladsens Skyld — men det er jo meget sjovt, særlig hvis de øverste Beboere ikke gaar i Søvne!

De 5 tidligere Jamboreer blev mindet ved Aabningshøjtideligheden, Ermelunden 1927 med et Vikingeskib omgivet af danske Spejdere.

fonist-Patruljefører.

Indiske Spejder-Bueskytter.

Ægypternes Lejr.

JAMBOREE-PROFILER I TUSCH

U. S. A.

PHILIPPINERNE

ØSTRIG

FINLAND

FRANKRIG

ARGENTINA

BURMA

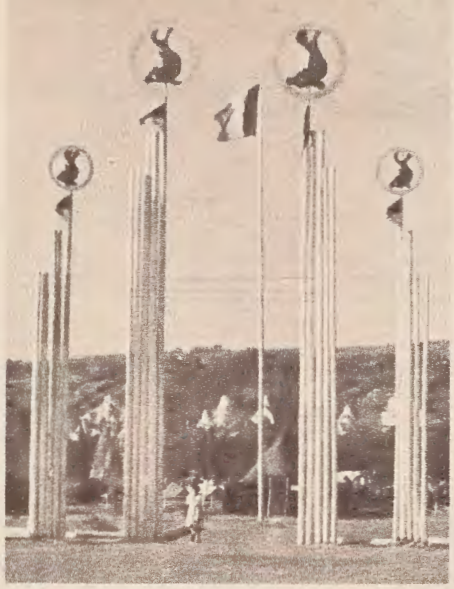

Det har været en stor Fornøjelse for os Franskmænd — siger Chefen for Sous-Camp Dauphiné, Monsieur Planchon *— at arrangere denne 6. Verdens-Jamboree. Men jeg skal ogsaa indrømme, at vi er godt trætte nu, og taknemmelige for at den snart er godt overstaaet. Sig hjemme i Danmark, at vi har været glade for det danske Kontingent og synes, det har en fin Disciplin. Og Tak for den Haandsrækning, I hver Dag har givet os ved at sende en Service-Trop til Hjælp for os.*

Saa sort og skinnende, som var han pudset med Blanksværte, var Sekretæren for Haiti-Spejderne, *Gerard Pierre-Louis.* Men det er jo ikke Farven, det kommer an paa, og Indtrykket af Gerard var, at han var Spejder helt igennem og havde et Væsen og en naturlig Dannelse, som mange af lysere Hudfarve kunde trænge til. Han siger:

Haiti, vi kalder det Amerikas levende Land. Det kaldes ogsaa Antillernes Perle, ligger i det carabiske Hav ved Indgangen til den mexikanske Golf og har en Befolkning paa 4 Millioner. Jeg vil dog ikke i disse Linier, nedskrevet i Hast ved den internationale Konference paa Chateau de Rosny, udbrede mig over Haiti's pragtfulde og mærkelige Seværdigheder. Her vil jeg kun sige, at Ungdommen paa Haiti, som udgør vort Lands sande Rigdom, tillidsfuldt ser Fremtiden i Møde og er beredt til at forene sine Kræfter med hele Verdens Ungdoms. — Haiti's Spejdere ønsker jer alle god Jagt!

Gérard Pierre-Louis

Paa Trods af alle Vanskeligheder var det lykkedes et Hold Ungarske *Spejdere paa to Hundrede at komme med til Jamboreen. Mange Ting er ændrede i deres Land, men endnu gror det mærkelige strudsfjeragtige Græs paa Ungarns Puszta og anbringes af Magyar-Spejderne paa deres Hatte, som det huskes af alle Spejdere, der har teltet sammen med dem. En af Førerne, KFUM-Spejderen Pastor Victor Janos har følgende Budskab til danske Spejdere:*

Vi har kaldt denne Jamboree for Fredsjamboreen, fordi dette var den første Lejlighed efter den store Krig til at understrege vort Ønske om Fred. Det gjorde Spejderne i tidligere Jamboreer ogsaa. Og dog kom den forfærdeligste af alle Krige over os. Nu maa vi lære dette: Det er ikke nok at proklamere vore Ønsker. Vi maa arbejde for Fred paa alle Maader, som er mulige for Unge. Først ved at stifte Venskaber med Ungdom fra andre Nationer. Dernæst — selv om vi endnu ikke har politisk Magt — gøre vort bedste for at fjerne alle sociale og internationale Uretfærdigheder, som kan lede til Konflikter.

Vær beredt, Spejdere! Gud hjælpe jer dertil.

Victor Janos

De engelske Spejderes Fører i Sous-Camp Dauphiné, Mr. *Marshall,* udtaler til SPEJDERJULs Korrespondent:

Jamboreen er en stor Oplevelse for os Englændere, og den er det ikke mindst, fordi vi her i et større Antal end ved nogen tidligere Lejlighed har mødt vor egen Spejderchef, Lord Rowallan. Han tager rundt til alle Lejre her, hvor der er engelske Spejdere, og trykker personligt hver enkelt Spejder i Haanden. Vihar forresten gjort en morsom Iagttagelse her i Sous-Camp'en, nemlig at de eneste, der bruger Brusebadene, er Danskerne og Englænderne. Vi er blot kede af, at de lukkes saa tidligt om Aftenen; men det tager Danskerne sig aabenbart let. De er nok alligevel ikke saa renlige, som de bilder sig ind! (Med denne sidste Skose in mente trak vor Korrespondent sig tilbage i god Behold. Red.)

En Spejders broderlige Hilsen til Spejderbrødre i det kære Danmark fra deres Spejderbrødre i Ægypten, Faraos Land:

Jeg sender til jer vore varmeste Spejderhilsener og ønsker jer et meget lykkeligt Liv og en udbytterig Fremtid. Vi vil aldrig glemme jeres Venlighed, Gæstfrihed og Velkomst, da vi kom til jer i Jamboreen paa Ermelundsletten i 1924. Vi vil aldrig glemme Danmark og det danske Folk.

Guds Barmhjertighed og Fred til jer alle!

Abdalla Salama,
The Egyptian National Boy Scouts Association

Af Hensyn til de af Læserne, der ikke kan arabisk, bringer vi ovenstaaende Abdalla Salama's egen Oversættelse.

Abdalla Salama

Der var ogsaa kinesiske Spejdere i Moisson-Jamboreen. Ikke mange, kun netop tilstrækkelig til at bruge Flertalsformen. Og det var Far og Søn. Faderen — *S. K. Eng* var hans Navn — siger:

Jamboreen ved Moisson har bragt mange af de glade Minder fra København 1924 tilbage i Tankerne. Kinas Spejdere sender jer alle en varm Hilsen og ønsker jer et godt Spejderliv. Ogsaa vi arbejder under det samme skinnende Motto — lad os haabe det — skønt vi jo maa gaa vore egne Veje. Aanden i vort verdensomfattende Broderskab vil følge os alle i Arbejdet for at bygge en rigere og lykkeligere Verden.

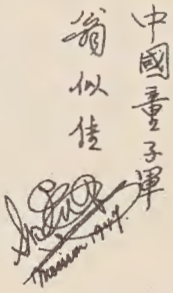

Sidst bringer vi saa en Hilsen fra en, der baade er Dansker og Amerikaner. I 1925 drog en dansk Spejderfører til Staterne for et kortere Besøg. Men han blev derovre, han havde ladet sin Post adressere til det amerikanske Spejderhovedkvarter, og kom derigennem til at tale med nogle af de ledende Folk om Spejdersport. Han blev opfordret til at skrive en Haandbog for Patruljeførere — og nu er han *Director of Scoutcraft* for Verdens største Spejderkorps, der rummer omtrent Halvdelen af Alverdens 4 Millioner Spejdere og Medredaktør ved *Boys Life.* Han skriver under sit amerikanske Navn, *William Hillcourt* (dansk: Vilhelm Bjerregaard) følgende:

Det var en vidunderlig Jamboree — men hvor var det varmt!!! Det, der glædede mig mest, var, at jeg saa mere Patruljeliv og flere Venskabslejrbaal end i nogen af de tidligere Jamboreer.

William Hillcourt

En af Dagene var særlig for Ulveungerne — og da myldrede det med Tusinder af søde Smaafyre som ham her. Efter et sindrigt System med smaa Sedler med forskellige Dyr skulde de finde en Kammerat og naar to med samme Dyr meldte sig i en af Jamboree-Restauranterne var der gratis Servering.

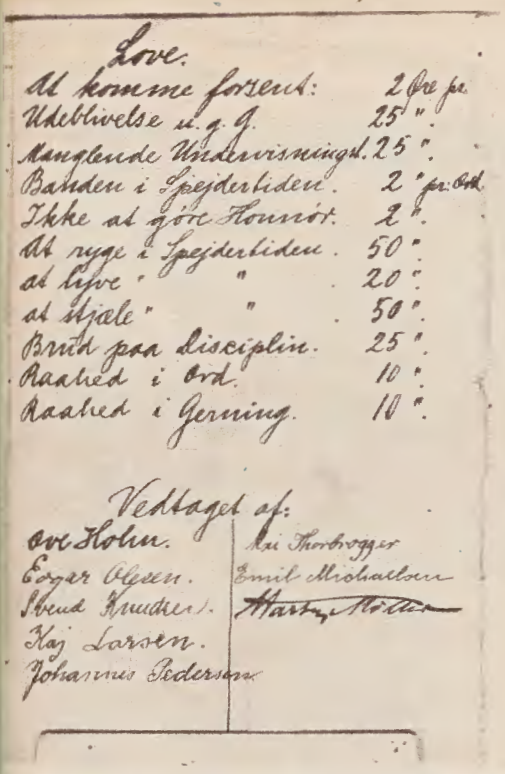

Love.

At komme forsent:	2 Øre pr.
Udeblivelse u. g. G.	25 "
Manglende Underviisningsl.	25 "
Banden i Spejderliden.	2 " pr. Ord
Ikke at gøre Honnør.	2 "
At ryge i Spejderliden.	50 "
at lyve " "	20 "
at stjæle " "	50 "
Brud paa disciplin.	25 "
Raahed i Ord.	10 "
Raahed i Gerning.	10 "

Vedtaget af:

Ove Holm.	Ai Thorbrøgger
Edgar Olsen.	Emil Michaelsen
Svend Knudsen.	Harry Møller
Kaj Larsen.	
Johannes Pedersen	

Disse Love maatte alle Patruljens Medlemmer underskrive

DET var i Efteraaret, i November, 1909, at den første danske Spejderpatrulje dannedes. Paa »Gammel Hellerup Gymnasium«, hvor *Hartvig-Møller* var Rektor, holdt Dr. phil. *Oscar Hansen* et Foredrag for Skolens Forældre og Drenge om den engelske Spejderbevægelse, som *Baden-Powell* havde startet i England i 1907.

Nogle faa Dage efter Foredraget var vi nogle Drenge, som spurgte Rektor Hartvig-Møller, om han ikke vilde lave saadan noget for os — og det vilde han. Dermed var Patruljen dannet, og jeg blev dens Patruljefører.

Vi fik købt den engelske Spejderbog »Scouting for Boys«, og den arbejdede vi saa med paa vore Patruljemøder, som vi holdt sammen med Rektor paa hans Studereværelse. Rektor var ikke særlig stiv i Engelsk — jeg ved, at jeg fornærmer ham ikke ved at sige det — og vi andre, som var Skoledrenge, kneb det ogsaa for; der var jo saa mange nye og svære Ord. Fru Hartvig-Møller, der var som en kærlig Mor for alle Skolens Drenge, var bange for, at vi skulde blive kede af det, vi var begyndt paa, og derfor trakterede hun med Chokolade og Wienerbrød paa alle vore Patruljemøder, for »saa kom vi jo nok«.

»Spejderloven« lød dengang, ganske som nu, men vi syntes alligevel, vi maatte have nogle yderligere Regler, og derfor lavede vi »Love« for Patruljen. Disse Love maatte alle Patruljens Medlemmer samt Rektor underskrive. Lovene har jeg endnu, og de lød, som det fremgaar af dette Billede. Der er

Spejderchef Ove Holm, Det danske Spejderkorps, skriver om:

sikkert en Del af disse Love, der godt endnu kunde være Brug for i nogle Patruljer.

I Løbet af Vinteren forberedte vi os til at tage ud i Naturen, saa snart det blev Foraar. Det var jo ikke mindst

DEN FØRSTE

Livet i det Frie, som tiltrak os. Vi købte »Teltlærred«, det rigtig sære, som brugtes til Militærtelte (dengang havde man ikke anden Slags), og det syede vi til et Telt hjemme hos mig paa min Moders Symaskine. Den var ikke særligt forberedt paa at sy saa svært Stof, og derfor maatte en Mand dreje Hjulet, een skubbe paa Lærredet og een holde i det. Da vi havde travlt, blev der halet godt, saa vi knækkede mange Naale, men et Telt blev der nu altsaa ud af det.

Vi var jo spændt paa, hvordan det vilde se ud, naar det blev rejst, og paa

SPEJDERPATRULJE

næste Patruljemøde slog vi det op i Rektors Lejlighed og brugte 4 Tommer-Søm som Pløkke. Teltet saa glimrende ud — det samme kunde derimod ikke siges om Gulvet bagefter. Mad maatte vi jo ogsaa lære at lave, og det foregik i Fru Hartvig-Møllers Køkken. Jeg har ingen Erindring om, hvor dygtige vi blev, men jeg ved, at vi altid selv, naar vi var paa Ture, syntes, at vor Mad var god, og det var jo saadan set Hovedsagen.

Nu stod der kun tilbage at lære at lave Baal. Det foregik nede i Skolens Gaard. Den var af Cement, og der

I DANMARK

havde aabenbart samlet sig noget Vand under den, saa da det blev til Damp, sprang Cementen. Det var der jo ikke noget at gøre ved, men Baal kunde vi altsaa lave.

Saa kom den store Dag, da vi skulde ud for første Gang paa Lejrtur. Vi skulde »helt« til Lejre, lidt Vest for Roskilde. Vi kom lidt sent af Sted, og maatte slaa Lejr allerede ved Taastrup i buldrende Mørke; det var lidt af en Prøve første Gang at skulle rejse Teltet og endda i Mørke, og det gjorde det ikke lettere, at vi havde valgt os en Pløjemark til Lejrplads. Næste Dag

Den første Spejderlejr i Danmark. — Bemærk Spejderstavene og det flotte Kogekar. Pilen viser Ove Holm

Den første Patruljetur i Spejderuniformer

Sporingsøvelser blev taget op lige fra Begyndelsen

Har du husket?

AF ELITH OLESEN

Har du husket at binde din Knude
hver en Morgen i Aaret, der gik,
og først løse den atter, naar Pligten var gjort?
— Det er Spejderens Skik!

Har du husket at ødsle med Solskin,
hvor du mødte Bekymring og Graad,
har du prøvet at lindre det saarede Sind?
— Det er Hverdagens Daad!

Har du husket at værne de svage,
som vel næppe i Livet har Værd,
fordi Lykken gik tavs deres Døre forbi?
— Det er ridderligt Færd!

Har du husket —? Da husk det end mere
nu, da Advent har smykket sit Skjold:
I de ensomme Stuer vil Budskabet ind.
— Vær du Julens Herold!

TEGNET AF AAGE GOTVED

gik det videre til Lejre straks om Morgenen, og vi glædede os meget til vor Frokost. Undervejs havde vi købt Flæsk, og nu skulde det steges. Da vi lukkede det op, saa vi, at det var fyldt med tykke, hvide Orme. Naa, dem skrabede vi af og begyndte saa at skære Flæsket i Skiver. Ak, ak, der viste sig ogsaa at være Orme indeni. Da fik jeg en lys Idé; vi gik ned til Aaen og holdt Flæsket under Vand for at drukne Ormene. Men de var sejglivede, og saa maatte vi med Sorg opgive at faa stegt Flæsk til Frokost, og i Stedet kom den til at bestaa af Spejlæg; heller ikke ilde.

Senere udvidedes Patruljen, og vi skrev til England efter Uniformer. Da de kom, fordelte vi dem efter Størrelse, og som I ser paa Billedet, kom vi til at se meget hæderlige ud, ihvert Fald har jeg set mange Patruljer, der ikke tilnærmelsesvis saa saa godt ud, som Patruljen paa dette Billede. Og bemærk: Vi har bare Knæ. Det var Spejderne, der indførte »Shorts« i Danmark. Nu er det snart saadan, at alle andre gaar med Shorts og ser raske ud, mens Spejdere gaar med plus-four — og ser forfærdelige ud.

I undrer jer maaske over, at disse 8 Spejdere kunde være i Teltet. Det kunde de heller ikke, men vi ordnede det saadan, at der altid var to, der holdt Nattevagt — paa Skift naturligvis — saa havde vi klaret Problemet med Boligmanglen.

Denne Skik med at holde Nattevagt bevarede vi i mange Aar. Ikke for Pladsens Skyld, — vi fik efterhaanden flere Telte, da vi voksede til en Trop — og jeg har nogle af mine bedste Spejderminder fra disse Nattevagte, hvor to Mand sad om Baalet og talte sammen eller var ude i Natten at hente Brænde. Vi lærte os Stjernebillederne og fulgte Karlsvognens Bevægelse over Himlen; den blev vor gode Ven paa Natteøvelser og Nattevandringer, fordi den altid gav os Nordretningen. Morgenvagten, Nattens sidste Vagt, var altid en ny Oplevelse. Naar Fuglene begyndte at synge, vidste vi, at nu vilde Solen snart stige op over Synsranden som en stor, rød Kugle.

Man burde altid holde Nattevagt i Lejr.

Den, der ikke har set en Solopgang ude i Naturen, har aldrig rigtigt oplevet det Under, at en ny Dag bliver til.

Noget, vi lagde megen Vægt paa, var Spejderlovens Ord om at være hjælpsom. Baden-Powell ventede, at alle Spejdere gjorde »a good turn« hver Dag, det vil sige, viste sin Hjælpsomhed i Praksis hver eneste Dag. Dette og lignende — en *Høflighed* og en *Hjælpsomhed* som ogsaa nu burde være Kendetegn for Spejdere — søgte vi at efterleve, og der var altid en Mulighed for at hjælpe, hvad enten det nu var at rejse en væltet Cykel, give Damer eller ældre Folk sin Plads

Vildmandsliv i Lapland

Af
TORKEL VØGG

Med Forfatterens Foto

★

Teltet er omgivet af en Mur af Sten

13. August

JEG ligger paa Ryggen i mit Telt med Fingrene flettede under Nakken og kigger hen over Maven paa mig selv og ud gennem det sorte Myggenet i den aabne Gavl.

Blokmarken udenfor danner en flosset Horizont. To Tommer over den og tilvenstre for Teltstangen hænger en luerød Fuldmaane og ser betænkelig ud med de optrukne Øjenbryn i sit triste Fjæs. Den græmmer sig forhaabentlig over den forgangne Uges elendige Vejr.

Vi ligger heroppe i 1200 Meters Højde som Deltagere i et Klatrekursus og øver os i den rette Brug af Isøkse, Klatrejern, Reb, Karabinhager, Bjerghammer og Spigre, men hver eneste Dag har Taage og sneblandet Regn berøvet os enhver Belønning for vore Anstrengelser. Hvorfor maa vi ikke faa Lov til at glæde os over det fantastiske Rundskue oppe fra en hvilken som helst af de Bjergrygge, der omgiver os i den Blindgyde, der hedder Tarfaladalen, og som vi ligger i Bunden af.

Det er dog Sommer endnu. Vi er kun i første Halvdel af August, men har daglig kunnet istemme Omkvædet fra Narrens Vise i Hellig Trekongers Aften: »for det regner, det regner hver e-e-vige Dag.«

Mit Telt er bag til og paa begge Langsider omgivet af en Mur af Sten, som jeg møjsommelig slæbte sammen og stablede op for 7 Aar siden for at skabe et Læ mod Stormen. Jeg fandt uden Besvær min gamle Teltplads, selv om mit Eksempel havde dannet Skole, for der var fuldt op af smaa Fæstningsvolde rundt omkring. Det var kun lidt, der skulde udbedres, og derfor blev der Tid til andre paakrævede Lejrarbejder. Af Sten. For der var ikke andet at lave dem af.

Jeg vilde ønske, at jeg engang fik Lejlighed til at stille min Division denne Turneringsopgave: Rejs jeres Telte i denne Stenørken. Brænde findes ikke. Pløkke kan ikke bores ned i Fjældet. Brug Stene til Forankring af Bardunerne. Benyt endvidere, hvad I kan finde af Sten til at bygge følgende Lejrarbejder — Spisebord — Stole — Køkkenbord til Stade for Primus — overdækkede storm- og regnsikre Hylder til Proviant, Krus og Spisegrejer — Stumtjener til Isøkser, Reb og Klatrejern — Affaldskurv. For det var, hvad vi gjorde, naar vi var hjemme i Lejren i Pauserne mellem Øvelserne i Klatring og Nedfiring.

Vi — det er mig og to gæve KFUM-RS'er, Brødrene Birger og Bent Ærøe, som engang har hørt mig holde Foredrag om Lappland og absolut vilde med næste Gang jeg skulde derop.

Latrinen var selvfølgelig ogsaa af Sten. Den var opført i passende Afstand som et rundt Taarn, hvori man sad i Læ fra alle Verdenshjørner, men ikke for Regn fra oven. Naar Posen med Karbolkalk stod synlig ovenpaa Muren, saa var der ledigt.

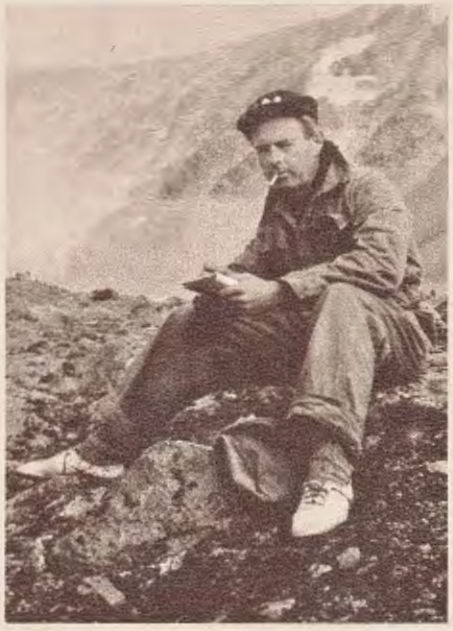

Forfatteren med Dagbogen

Lejrens Midtpunkt er en Kåte tømret op efter lappsk Mønster, men en Kende moderniseret med Komfur og Skorstensrør i Stedet for Baal og aabent Røghul.

Bunden er dækket af Birkeris, hvori alt kan tabes og aldrig findes, og der kan altid lige akkurat blive Plads til een endnu i en saadan Kåte. Vaade Støvler og Sokker hænger altid til Tørre paa de utallige Snore, der gennemkrydser Rummet over de ialt 24 siddende Deltagere i dette Kursus. Man kravler frem til en Siddeplads, der er usynlig lige indtil man resolut sætter sig ned mellem andres Ben, og der er altid nogen ,der laver Kaffe.

Kåten er Forsamlingshuset; og som det ligger her midt ude i Lappland er dens Betydning nok til at angives paa Kortet 1:200.000 som Tarfalakåten, mere primitiv end et dansk Kolonihavelysthus, men solidere.

Nu og da lyder der Brag som fjerne Kanonskud. Det er Gletcheren i Baggrunden, der kælver i Tarfalasøen og sender en mindre Flaade af smaa Isbjerge afsted, og næste Morgen ved jeg, at Bent vil svømme ud og klappe et af dem, naar han tager sit aarle Morgenbad. Det er utroligt, hvad man kan faa Folk til at gøre for deres Sundheds Skyld, naar man siger til dem, at de skal filmes.

Det er trediesidste Dags Aften, at jeg ligger heroppe i Teltet. Jeg er hypnotiseret af Fuldmaanen og haaber, at

Lejren med Kåten til venstre, Tarfalassøen og Gletcheren i Baggrunden

den mener det alvorligt, for i Morgen skal vi paa Stortur. Heldagstur. Og lidet anede jeg, at det for mit Vedkommende ogsaa blev det meste af Natten. Vi skal højest i Sverige; Kebnekaises Sydtop. Men ikke ad den sædvanlige Turistrute. Naturligvis ikke. Vi skal balancere paa Snekammen mellem Nord- og Sydtoppen. Og det vil være et filmisk Motiv, om noget.

Jeg har det jo dejligt. Varmt og lunt i min canadiske Militærsovepose. Den vejer næsten 4 kg, men det er Umagen værd at have slæbt den med, for jeg vil ikke fryse, som jeg gjorde det sidste Gang i en enkelt Dunsovepose.

Igaar blæste det saadan, at vi ikke engang inde i Teltet kunde tænde en Tændstik i den hule Haand, men maatte benytte Æskens halve aabne Hulrum. Vi havde alt pakket ned i Rygsække og Teltpose lige til at gribe, hvis Teltet, trods Muren udenom, alligevel skulde blæse væk, og trods det, at de 30 Meter Reb laa som en Kæmpebardun fra Klippeblok til Klippeblok op over de to Teltstænger.

Min Hovedpude er en Lædertaske med et Bolex-Paillard Filmsapparat. Jeg har 10 Ruller Farvefilm med, men har indtil nu kun kunnet anvende de 1½, og det er Synd, for Motiver er der nok af, saavel landskabelige som klatretekniske, men der skal Sol til at lokke Farverne frem, og den har hidtil vist sig ganske uinteresseret.

Uheldet igaar havde ellers været værd at filme. Det lyder sjælsraat, men vilde ikke desto mindre have været den bedste manende Opfordring til Forsigtighed.

Vi var under en Nedstigning fra Kaskasatjokko søgt hen til en lang og meget stejl Snetunge paa en ca. 400 Meter.

Det er utroligt, hvad man tør indlade sig paa, naar blot der er en kyndig Leder med, som ved Besked og selv kan vise hvordan.

Det forekom mig vanvittigt, at vi skulde ned ad denne tilsyneladende lodrette Snetunge, og jeg spurgte ham: »Hvis jeg nu mister Balancen og ramler nedad, hvordan skal jeg saa faa bremset op?«

Svaret kom prompte som en personlig Demonstration. Han lod sig med Vilje falde ned ad Snetungen, vendte sig om paa Maven og pressede med begge Hænder nede om Skaftet Isøksens nederste Pig ned i Sneen. En 10—12 Meter længere nede standsede han op. Det virkede meget overbevisende.

Altsaa begyndte vi at gaa nedad. Hælene kraftigt ned i Sneen og Isøksen parat med Haanden i den Strop, som i en Ring kan glide et bestemt Interval op og ned ad Skaftet. Det er ikke alle Isøkser, der har denne Sikkerhedsforanstaltning, og det var det, der blev skæbnesvangert.

Jeg prøvede med Vilje at snuble, fik hurtigt vendt mig om paa Maven, borede Isøksen ned i Sneen og hang næsten øjeblikkelig stille og dinglede paa Snevæggen, som et Maleri paa et Søm. Saa var jeg ikke nervøs længere. En saare enkel Nødbremse. For faa Minutter siden et Problem, nu en Selvfølgelighed.

Vi var ikke bundet sammen i Reb, og det viste sig at være lidt for optimistisk af Lederen, for hvis vi havde været det, vilde den ene med Lethed kunne have holdt igen paa den anden.

Vi var Bent og Birger og mig, en danskfødt svensk Frue, en svensk Professor og Lederen.

Jeg saa, at Bents Hæl smuttede. Han var lige foran mig, kom i Skred og ramte Damen, som igen ramte Professoren. De væltede som en Række Tinsoldater. Bent og Professoren fik hurtigt vendt sig om paa Maven og bremsede med Isøksen paa faa Meter, men

Damen tabte sin Isøkse — der var ingen Strop i den til at vikle om Haandleddet — og det sidste jeg saa, inden hun forsvandt nedad i Taagen, var hvirvlende Arme og Ben og en herreløs Isøkse.

Hvorlangt rakte Snetungen ned? Endte den nede i Tarfalasøen eller i en Stenvold forinden? Jeg sagde til mig selv: du har overværet Dagens Ulykke og rimeligvis af meget mere alvorlig Art end de andre Dages sølle Forstuvninger og brækkede Haandrodsben, for denne maa i bedste Fald ende med Lemlæstelse.

Da jeg kom ned, skimtede jeg til min Lettelse i Taagen, at de Skikkelser jeg saa, stod op. Ingen laa ned. Damen blødte fra Skrammer i Ansigtet og den ene Haand, men var ellers uskadt. Hun havde brugt den bare Næve som Bremse, men navnlig var Hældningsvinklen aftaget betydeligt lige inden Snetungen mundede ud i en Stenvold.

14. August

Maanen holdt ikke, hvad den lovede, for Skyerne hang lavt ned til en skarpt afgrænset vandret Linie. Det var som om det tunge graa Himmelhvælv hvilede paa usynlige Skuldre af Titanen Atlas.

Programmet var foreløbig at gaa over Isfallglaciéren hen til Vargryggen: en Fjældvæg, hvis højeste Punkter er Kebnekaises Nord- og Sydtop og Kebnepakte.

Først det uundgaaelige Fodbad ved Vadningen over til Bræen, dernæst den efterhaanden rutinemæssige Gang paa Klatrejern og Spring i Reb over Sprækkerne. Saa var vi i Skulderhøjde med Atlas og steg videre op i Taagen hen til Foden af Vargryggen, og Opstigningen begyndte.

Bjergbestigningens inderste og sande Væsen er Sikkerhed. Det bestaar i at skabe den ene Sikkerhedsforanstaltning i Fortsættelse af den anden, saaledes at den ene ikke slippes førend den næste er tilvejebragt. Man kravler paa alle fire Lemmer, men kun med en Haand eller en Fod ad Gangen, indtil et sikkert Greb eller Trin er fundet. Saa først løsnes den anden Haand eller Fod for at søge nyt Holdepunkt.

Bent og jeg bandt os sammen i vores 30 Meter Reb, og mens jeg klatrede, vidste jeg, at han stod et eller andet Sted deroppe i Taagen og sikrede mig ved at slaa Rebet i en Slynge om et eller andet Fremspring og tage det ind eller give det fra sig, eftersom jeg kom efter eller gik foran.

Skulde et Greb eller et Fodfæste mislykkes for mig, saa vil Bent øjeblikkelig »laase« Rebet. Hvis jeg er nederst, saa sker der ikke noget, for saa bliver jeg bare hængende, indtil jeg har fundet min Ligevægt igen, og naar Bent saa mærker, at der ikke mere er Træk i Rebet, er han klar over, at jeg igen er begyndt at kravle opad.

Hvis jeg derimod er forrest, saa falder jeg i værste Fald den dobbelte Afstand af den i Øjeblikket værende Rebafstand imellem os, men paa særlig udsatte Steder fjerner vi os derfor betydelig mindre fra hinanden end de fulde 30 Meter.

Det relativt eneste farlige er, at man selv eller nogle af de øvrige Klatrepar, som arbejder sig opover, uforvarende kommer til at løsne nogle Sten, som kan ramle ned og kvæste de andre, og derfor bør man ikke klatre i samme lodrette Linie, men parallelt ved Siden af hinanden eller i skraa Linie — hvis der altsaa er Mulighed for det.

Naar Fjældvæggen er glat og næsten lodret og ikke frembyder nogen betryggende Mulighed for at anbringe Rebet om et eller andet, saa maa man have den lille tætte Bjerghammer frem og slaa Spigre i den mindste Antydning af en Revne; der er altid Revner nogle Steder. Spigren skal give en ganske bestemt høj Tone fra sig, naar man hamrer den fast, for at man kan være sikker paa, at den holder. Spigren er forsynet med et Øje, hvori hægtes en stor Karabinhage, og gennem denne trækkes Rebet. Karabinhagen kan sidste Mand tage med, men Spigrene maa naturligvis blive siddende.

Mens vi gik nede paa Isfallglaciéren, fik jeg filmet nogle instruktive Nærbilleder af Klatrejern, der spændes paa, og deres knirkende Gang over den blaagrønne Is med Refleks i Smeltevandsrillerne.

Nu laa Apparatet i min Rygsæk og vejede umanerligt, og jeg fik næppe Brug for det Resten af Dagen. Saadan havde jeg trolig slæbt det med Dag efter Dag paa alle Øvelsesturene uden at faa det anvendt nævneværdigt. Nu silede Regnen igen ned ad Fjældsiden, Rebet var vaadt, Fingrene valne og jeg selv gennemblødt af den intime Berøring med Fjældvæggen, og naar vi naaede op, vilde Blæsten tage til og Sne blande sig i Regnen. Pokkers osse!

En Tanke spirede i mit Sind. Det var næstsidste Dag og hvorfor skulde det blive bedre Filmevejr i Morgen? Hvad om jeg ganske alene lagde Hjemvejen fra Kebnekaise ned over Turiststationen for at deponere Bolex'en. Vi tre — Bent, Birger og jeg — havde den første Dag tilsammen baaret 102 kg de 10 km fra Turiststationen op til Lejren 500 Meter højere. Det havde været en drøj Tur og det vilde være rart at have noget mindre at bære tilbage igen. Jeg vilde gaa ned ad »østre leden«, som var røset, og som jeg mente at kunne huske fra for 7 Aar siden.

En Snekam paa ca. 800 Meter forbinder og stiger fra Nord- til Sydtoppen, og selv om vi ikke ligefrem red overskrævs paa den, saa gik vi dog meget af Strækningen med et Ben paa hver Side og sommetider støttede vi ogsaa paa Hænderne, naar Fygesneen prikkede som Naale i Øjnene.

Det burde have været dette Kursus' clou, som det var det for 7 Aar siden, og det var Synd for Bent og Birger, at de maatte rejse hjem fra Lappland uden at have oplevet det vældige Udsyn heroppefra.

Taagen havde dog een Fordel; den hindrede os i at se, hvor dybt og brat der var ned. Det er aldrig saa afskrækkende at kigge op som ned, og mens vi ravede os frem oppe paa Vargryggen har det sikkert været gavnligt med den tætte Taage.

Et Stykke under Snekalotten paa Kebnekaise ligger Toppstugan. Det er en Prismestuga, hvor der med lidt god Vilje k a n overnatte en 4—6 Mand. Nu var vi 16, der søgte Ly i den for at lave den Kaffe, som Svenskerne ikke kan tænke sig at undvære. Det havde været en iskold Tur herop, og den danskfødte Dame og en Englænder-

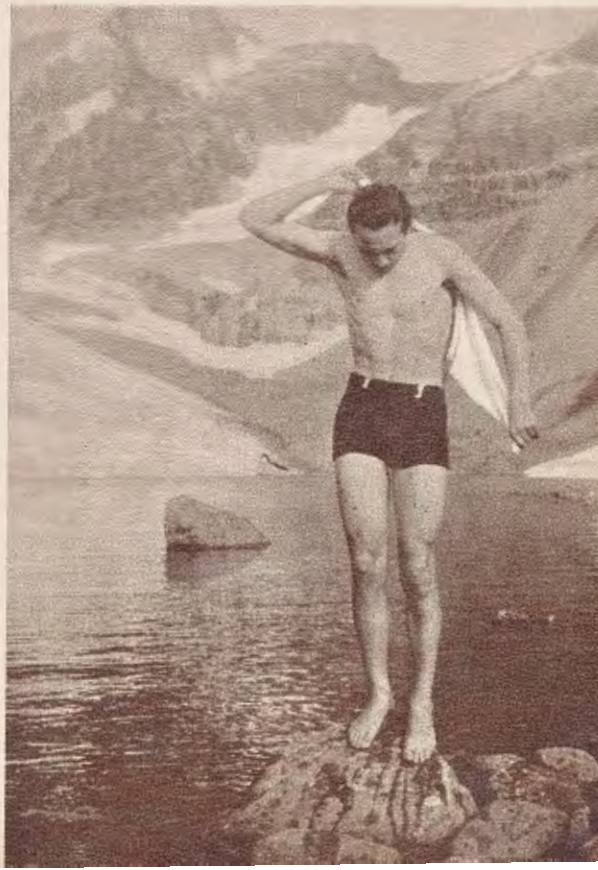

Bent efter sit aarle Morgenbad

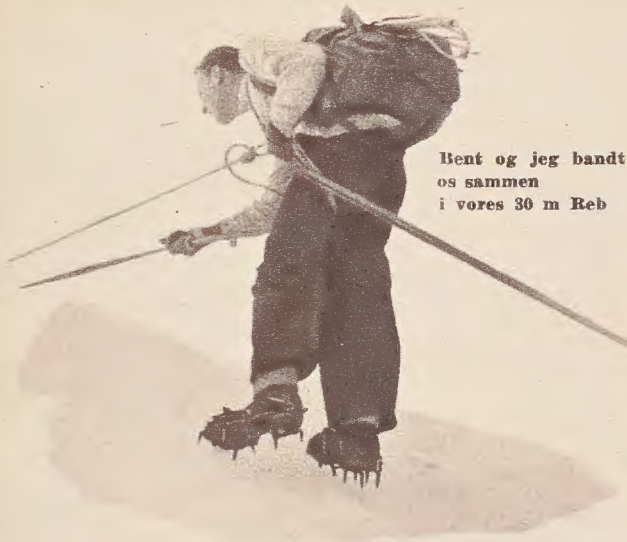

Bent og jeg bandt os sammen i vores 30 m Reb

inde var følelsesløse i deres Ben og fik dem beredvilligt masseret af de nærmeststaaende.

Saa dukkede vi igen ud i Ruskregn og Taage og gik i en Orkan ned ad »østre leden« til Björlings Glaciér — en nervepirrende Oplevelse for almindelige Turister, men en Leg for os — og nede paa Glaciéren sagde jeg Farvel og Paa Gensyn til de andre. Jeg kunde bare følge de almindelige Turisters Spor over Glaciéren og Røserne Resten af Vejen, sagde de. Jeg har gaaet den Tur for Aar tilbage nogle Gange og altid i straalende Vejr og ikke alene. Nu vilde jeg efter 10 Skridt være ude af Syne og have mindst 5 Timers ensom Vandring foran mig.

Javel. Sporene var meget tydelige til at begynde med, men holdt snart op af den simple Grund, at Bræens Blaais stak frem, og den var der ingen Støvlehælé i. All right. Frem med Kompasset.

Revnerne gik til at begynde med paa tværs, og det var i sin Orden. Jeg skridtede over den ene efter den anden, men saa viste der sig en Del paa langs. Jeg standsede op og tænkte mig om. Jeg havde ingen Kort, hvilket ogsaa vilde have været illusorisk, for Gletchere forandrer sig fra Aar til Aar, og jeg vidste kun alt for godt, at det 1:200.000 kun vilde virke forvirrende ved sin Unøjagtighed. Men jeg havde min Hukommelse og saa Retningen SØ i Kompasset. Det var rigtigt nok, at Björlings Glaciér sender en Arm ned til højre; derfor Revnerne paa langs. Jeg gik tilbage til Blaaisens Begyndelse, fandt Sporene derhen til, og valgte en mere østlig Kurs.

Taagen svøbte sig om mig. Jeg kom igen for langt ned til højre og anede et Dyb under mig, som ikke fristede. Tilbage igen og endnu mere til venstre, nærmest stik øst.

Jeg gik og gik i det uendelige. Var den virkelig saa bred denne Glaciére? Jeg følte mig umaadelig ensom og begyndte at synge: »Oh den Vej til Mandalay« — sikkert rædsomt falsk, som jeg har for Vane, men der var ingen til at jamre sig over det, og selv syntes jeg, at det lød dejligt og virkede beroligende.

For jeg vil ikke nægte, at mine Nerver efterhaanden var paa Højkant. »Gaa ej ensam i fjället« hedder det paa alle Turiststationer, og det var netop det, jeg gjorde. Bjørne? Sludder! De lever nede i Vegetationen, og heroppe er der bestemt ingen Multebær. Ulve! Maaske i Flok? Vrøvl! Selv en Ulv vilde holde sig hjemme i dette Vejr. Det er Rensdyr de er ude efter, og de vilde brække Benene, hvis de skulde gaa rundt i den Blokmark, som jeg før eller senere vil havne i. Järv? Aah hold op. Selv Jægerne har svært ved at finde dem. Gletcherspalterne? Jamen, du kan da huske, at de ikke er bredere end at du kan skræve over dem, og ikke engang Turisterne gaar i Reb paa denne Tur. Hvad kan der ellers ske? Intet! Gaa bare fornuftigt paa dine Ben og lad være med at tage nogle Chancer for at brække dem, for saa bliver det straks saa kompliceret, naar de andre først savner dig engang i Morgen. Saa sang jeg videre.

Langt om længe anede jeg en sort Bræmme forude. Det var et befriende Syn og jeg var lykkelig over at naa derhen og faa fast Klippegrund under Fødderne. Jeg troede at have gaaet og tullet rundt paa Isen i timevis, men mit Ur fortalte mig, at det højst havde varet en 40 Minutter.

Nu skulde jeg bare ned i Dalen og Højdeforskellen var vel en 14—1500 Meter. Jeg havde ikke været saa heldig at ramme den røsede Rute, men mente heller ikke at behøve den for at finde ned. Jeg drejede igen for tidligt af mod SØ og sprang fra Blok til Blok nedad. Taagen blev tyndere, og da min Ven Atlas skiftede sin Byrde fra den ene Skulder til den anden, fik jeg et lavt Solstrejf hen over Landskabet under mig og naaede lige at faa set »Kaipak« — den lille Pukkel i Terrænet, hvor jeg vidste, at Turiststationen laa bag ved, men jeg blev ogsaa klar over, at jeg igen var drejet for tidligt ned til højre. Som oppe paa Björlings Glaciér lod jeg mig ogsaa her friste to Gange til at følge denne Trang. Den anden Gang kom jeg hen til en Ravine og kunde se den grønne Dalbund for Enden af den med de mange Smeltevandsbække, der samlede sig til Ladtjojokk. Jeg troede at kunne benytte denne Ravine til Genvej, men opdagede snart, at den blev mig for stejl til en Nedstigning uden Rebsikring fra oven; og jeg var jo alene.

Jeg maatte derfor klatre opad igen en halv Times Tid og fortsætte mere Øst paa. Saa fik jeg en ikke særlig stejl Snetunge forærende, og det er næsten lige saa bekvemt som at køre nedad med en Elevator. Man stiller sig bare op paa Hælene og kurer nedad med Støtte bagud paa Isøksen. Saa var Røserne der pludselig. Og en velfriseret Sti. Resten var den rene Skovtur.

Jeg kom til Turiststationen Kl. halvtolv Nat, vel at mærke Tarfalatid. I Virkeligheden var den kun halvti, men vi havde vor egen private Tidsregning deroppe i Lejren. Dobbelt Sommertid. Fem Timer senere gik jeg de 10 km op til de andre og lettet for adskillige Kilo Filmsudstyr.

Teltet med Myggenet

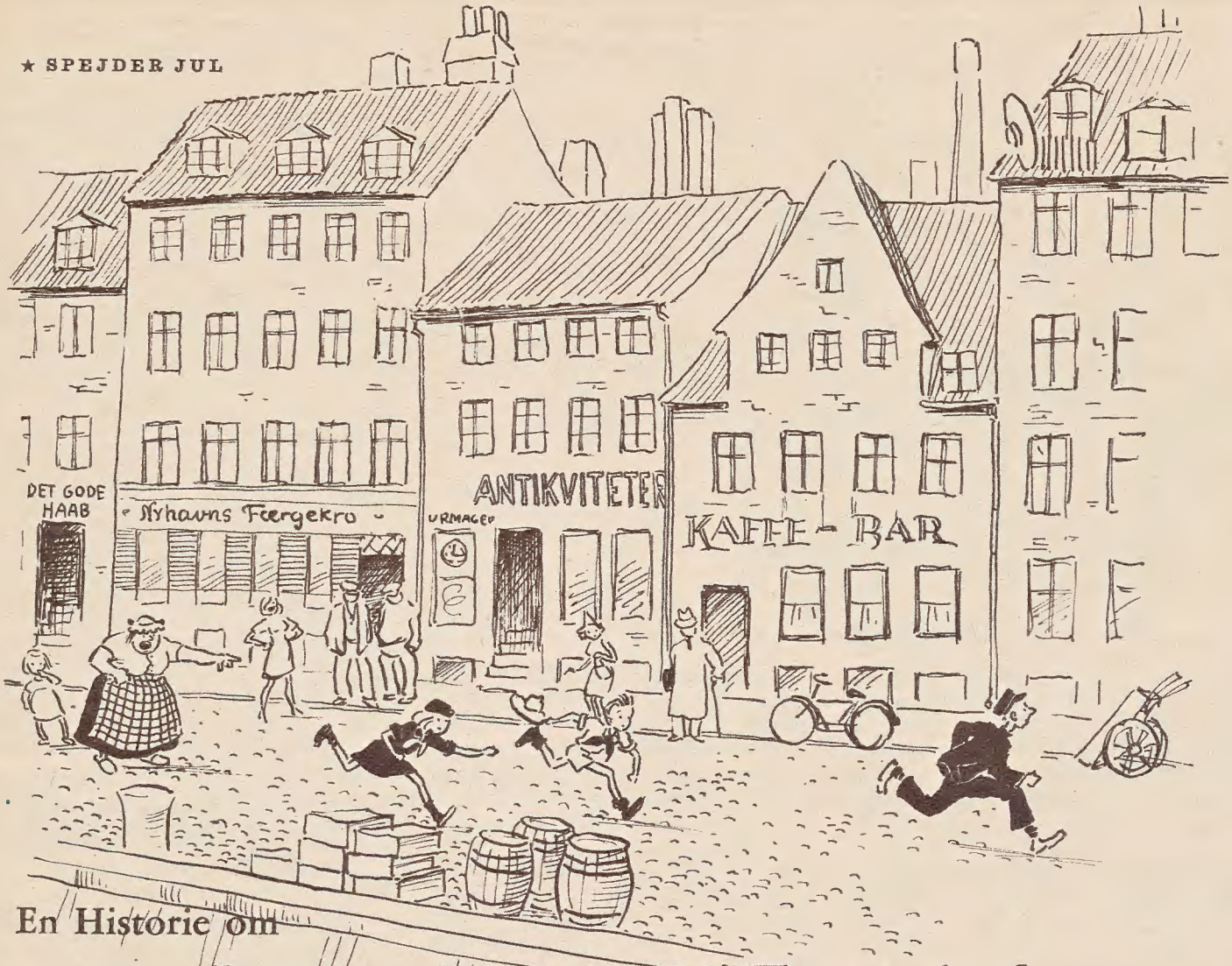

En Historie om

Jette og Jørgens Hjælpsomhed

og en morgensur Hr. Madsen

Af Anne Sofie Hermann . Illustreret af Thora Lund

DET havde været en dejlig Efteraarsferie.

Jørgen og Jette havde med deres to Troppe boet paa Fregatten »Jylland«, der er indrettet til Vandrehjem, i 4 Dage, og der var ikke meget, de ikke havde set af det, København kan byde paa. De havde set paa de døde Dyr i Zoologisk Museum og glædet sig over de levendes Mangfoldighed i Zoologisk Have, de havde været i Rundetaarn to Gange og følt det krible frydefuldt og frygtelig svimlende i Maven ved at klatre op i Vor Frelsers høje Kirketaarn. Flyvepladsen havde de besøgt, og Jørgen havde imponeret Jette ved at vide meget og grundigt om Flyvemaskinemærker og Bestanddele. De havde travet deres Ben til Gangvorter paa Museer, været paa Christiansborg, set paa Vagtparade og til Jettes udelte Henrykkelse været i Det kongelige Teater og set »Der var engang«.

Men nu var det ved at være Slut. Det var den sidste Morgen, og ved Frokosttid skulde de rejse hjem. De andre var endnu ikke færdige med Morgenmaden, men Jørgen og Jette, der skulde nyde ogsaa de sidste Timer i fulde Drag, havde forladt Fregatten og vandrede rundt med Hænderne dybt borede ned i Lommerne i den klare, men lidt kolde Morgen.

De vandrede rundt i Nyhavn og saa paa de morsomme gamle Huse i alle tænkelige Farver, stavede sig gennem de mange Slags Skilte og kiggede ind ad Vinduerne i de smaa Sømandsforretninger, og Jørgen var allerede begyndt at ærgre sig over, at han havde brugt saa mange Penge, at han ikke kunde købe sig saadan en god stor Foldekniv, — da de blev Vidner til et meget forfriskende Morgenskænderi. En ung Mand var lige kommet ud ad Gadedøren til Pensionen »Det gode Haab« endnu i Færd med at knappe sin Uniformsjakke, og en svær Kone var løbet efter ham og stod nu og mundhuggedes med ham; hun var i de mest fængslende, blomstrede Tøfler, Jette endnu havde set, havde en mystisk Negligekappe paa Hovedet og stod nu og tørrede Fingrene i sit store blaatærnede Forklæde, om det var, fordi Hænderne var vaade, eller om hun vred dem i Fortvivlelse, var ikke til at vide. Hvad det var de skændtes om, kunde Børnene ikke rigtigt opfatte, det var noget med et Papir og en Gadedørsnøgle, Konen vilde have; hun truede med Politi og Alverdens Ulykker og Straffedom, om hun ikke fik begge Dele paa Stedet; men den unge Mand, der øjensynlig var morgengnaven, raabte i stor Hast, mens han stak i Rend ned ad Gaden, at det kunde vel ikke være saa nødvendigt med det Papir, og Nøglen skulde han nok sende, saa snart han kom i Havn, maaske allerede i Aften. Konen mumlede

Et Par Kufferter blev væltet ud paa Gulvet

rasende en hel Masse, der ikke lød saa meget pænt, og raabte endnu engang noget om Politiet og Fængsel og vældige Bøder og Tugt-Rasp-og-Forbedringshuset, og skulde lige til at tøfle op ad sin Trappe igen, da hun pludselig fik Øje paa Jørgen og Jette.

»Hej, I der smaa Spejdere, I har vist ikke gjort jeres gode Gerning saa tidligt paa Morgenstunden; I kunde lige gøre mig den Tjeneste at stikke efter den Laban derhenne. Han er Maskinmand paa en Storebæltsfærge, der ligger til Reparation hos Burmeister & Wain. Det er ikke ret langt. Stik I efter ham og bed ham om den Attest til Madam Jensen og Nøglen, saa er I flinke.«

Jørgen og Jette anede ikke, hvor Burmeister & Wain var, om der var langt eller kort; men ingen skulde forgæves appellere til *deres* Hjælp som Spejdere, saa de stak i Trav efter Maskinmanden, som de lige saa dreje om et Hjørne. I lang Tid kunde de følge ham, og da han pludselig var forsvundet i Kristianshavns Smaagader, spurgte de sig frem og naaede efter en halv Times Rend midt ind i Strømmen af Arbejdere, der var paa Vej til deres Arbejde paa Refshaleøen.

»Halløj, smaa Spejdere, hvad spejder I efter?« lød det morgenmuntert efter dem, og mange rare Mennesker viste dem Vej og til Rette, saa de inden længe naaede den reparerede Færge, hvor travle Mennesker løb frem og tilbage og øjensynligt havde meget travlt og altfor travlt til at vise dem, hvor de nu skulde finde deres Maskinmand.

»Saa maa vi gaa ned til Maskinerne og selv finde ham,« sagde Jørgen. Det var nu nemmere sagt end gjort. De maatte prøve sig frem ad forskellige Trapper og Veje. Ingen syntes at lægge Mærke til dem, og ingen af de sorte, travle Mænd syntes at være den rette. Alle havde travlt med Maskinerne, der glinsede og lugtede fedt af Olie, og Jørgen følte sig aldeles tryllebundet af saa meget Maskineri, mens Jette saa sig om for at finde et Menneske, der kunde se ud til at have lidt mindre travlt end de andre, og det lykkedes da ogsaa at finde en Maskinmester eller lignende, der stod med Hænderne i Lommerne og saa ud til at tænke sig om.

»Undskyld, jeg forstyrrer Dem, jeg kan godt se, de alle har meget travlt, men vi skulde finde en Mand, der har glemt at give Madam Jensen i »Det gode Haab« en Nøgle og et Papir, som hun skal aflevere til Politiet, siger hun. Men vi ved ikke, hvad han hedder, og det er saa svært at kende ham, for alle er saa travle her. Og lidt sorte,« tilføjede hun forsigtigt for ikke at støde nogen.

Med et Brøl som et Taagehorn raabte nu denne store Mand uden et flytte sig ud af Pletten: »Hvem ved, hvem der har haft Logi paa »Det gode Haab«?« Ja, nogen vidste, at det havde Petersen, Jensen og Madsen. Petersen var et Sted forud paa Skibet; ham var det ikke. Jensen, vidste man, var oppe at foretage sig noget paa Kommandobroen. Ham var det heller ikke. Og Madsen, ja, hvor var egentlig Madsen? Efter en Del forgæves Søgen fandtes Madsen i Færd med at drikke megen og skoldhed Kaffe og at spise et halvt flækket Franskbrød. Madsen var egentlig ikke vaagnet op til mindre Morgengnavenhed og mumlede stygge Ting om Madam Jensen, mens han sjoskede ned ad Trappen med Børnene efter sig. De fulgte ham til hans lille Lukaf, hvor der nu begyndte en Eftersøgning af vældige Dimensioner. Et Par Kufferter blev væltet ud paa Gulvet, og Skjorter og Pyjamas og utroligt mange meget kulørte Slips røg til alle Sider, mens Madsen som en lille Hund, der graver efter et Kødben, rodede efter den fordømte Nøgle. Den var der ikke. Derefter tømtes ud i det andet en Mappe med kulørte Hefter, Aviser og Cigaretter — men med samme negative Resultat, hvorpaa Madsen bjæffede — stadig ikke ulig en Køter, — at han havde sikkert ikke Madam Jensens Nøgle, han var forresten sikker paa, at hun havde faaet den i Gaar. Men Jette var stædig; naar de var kommet saa langt, saa skulde de spilleme ogsaa have et Resultat! Her havde de rendt med Tungen ud af Halsen en halv Time paa deres Sporjagt og brugt en anden halv Time om Bord med Eftersøgninger, saa nu *skulde* de have baade Nøglen og den Attest, hvad det nu var for en, Madam Jensen skulde have. »Har De set efter i Deres Jakkelomme, den, De havde paa?« spurgte hun meget praktisk. Næ, det havde Madsen ikke og begyndte at fjumre rundt i alle Lommer og fremdrog langt om længe baade Nøglen og et sammenkrøllet Papir af den Slags, som alle Pensionater og Hoteller skal have deres Gæster til at udfylde. Madsen var *lidt* flov og skulende, da han smed begge Dele hen paa det rodede Bord.

»Hov, skal De ikke skrive noget paa Papiret?« raabte Jørgen, da Madsen skulde til at løbe ud ad Døren igen. Ja, saa begyndte der jo en Leden og en Søgen oppe og nede efter Pen og Blæk, som til sidst maatte laanes i Kahytten ved Siden af, og med megen Hvæsen og Sprutten af Pennen og flotte Kruseduller, satte Madsen sig til at skrive, hvem han var, og hvad man ellers kan forlange paa et offentligt Papir. Børnene stod glade optagne af, at deres Arbejde var ved at naa sin Fuldførelse, da Madsen pludselig saa op, lyttede, blev græsgrøn i Ansigtet, saa dumt paa dem og sagde: »Vi sejler!«, og nu hørte de det ogsaa begge, den dumpe Lyd, der kendetegner, at Maskinerne er i Gang, og de saa ud af det lille Koøje Vandets glidende Bevægelse bagud.

Madsen for ud — og Børnene bagefter — hen til den Maskinmester, de først havde talt med, og som stadig stod paa det samme Sted og med sin vældige Stemme raabte Beskeder ud. Nej, han kunde spilleme hverken standse eller vende om, men de kunde

jo prøve at melde sig hos Styrmanden. Madsen viste dem, hvor de skulde finde første Styrmanden, og saa mumlede han noget om, at han selv havde saa travlt og nu havde spildt saa megen Tid paa dem, hvorefter han luskede ned ad den stejle Trappe.

Jørgen og Jette saa lidt paa hinanden. »Vi maa vel spørge,« sagde Jette. »Ja, det maa vi vel,« svarede han, men der var noget i hans Stemmes Fjernhed, der pludselig fik Jette til at forstaa, at Jørgen af hele sit inderste Hjerte haabede, at Færgen ikke kunde vende om!

Jette bankede paa ikke desto mindre og fandt en meget fin første Styrmand i en flunkende ny Uniform. Han var saa fin, at han først slet ikke saa dem, og saa fjern, at han slet ikke forstod, hvad de var kommet her for, og hvad de egentlig vilde. Men da han endelig forstod, — da Kendsgerningerne trængte ind gennem Finheden, slog han en vældig Latter op. Nej, det var ganske udelukket, at Færgen kunde vende om, ikke alene, fordi saadan noget gjorde en Færge ikke men ogsaa, fordi der i Dag var meget fine Gæster om Bord, Trafikministeren og nogle Generaldirektører, som skulde sejle med nord om Sjælland. Færgen vilde komme til Korsør i Aften, og saa kunde de rejse hjem derfra! Jørgens Øjne blev blanke af Begejstring og Jettes store og fortænkte af lidt Bekymring for, hvad nu Førerne hjemme paa Fregatten »Jylland« kunde mene, og hvad de vilde tro hjemme, naar de ikke kom sammen med de andre i Eftermiddag, men først kunde komme hjem i Aften engang. Styrmanden slog ud med sin meget fine hvidtbehandskede Haand, som han havde hilst Ministeren velkommen med, og sagde, at han haabede de maatte faa en dejlig Dag paa Færgen, han skulde give Besked om, at de skulde bespises paa Madsens Regning, og forøvrigt maatte de gerne bevæge sig overalt, blot de ikke faldt i Vandet.

Hun gik saadan op i sin Sang —

Det var som sagt en dejlig Morgen, klar og farverig. De to Børn stod paa Dækket og saa København med de mange smukke Taarne forsvinde, og de saa Dyrehaven i sin mest flammende Efteraarspragt. Jørgen stod og trippede lidt, saa sagde han: »Jette, vil du ikke med ned i Maskinerne — du skulde se en ny Motor, de har faaet!« Nej, det vilde Jette nu ikke, hun vilde hellere blive paa Dækket.

Og saa satte Jette sig ud i Forstavnen paa en af de store Knapper, hvad de nu kan hedde, som i givne Situationer bruges til at slaa dobbelte Halvstik om med Reb saa tykke som meget svære Kvælerslanger, og der sad hun og tænkte paa, om hun skulde kaste en Flaskepost i Vandet eller om hun paa en eller anden Maade skulde kunne praje en af de mange smaa Motorbaade, der stod Sundet ned, og faa dem til at tage Besked med til Fregatten. — Men hvor var der dejligt! Først maatte hun med sig selv synge »Nu falmer Skoven trindt om Land«, selv om hun egentlig syntes, at »falme« var en forkert Betegnelse for al den Herlighed. Og bagefter maatte hun synge af sine unge Lungers fulde Kraft »Hvor smiler fagert den danske Kyst«, og hun gik saadan op i sin Sang, at det gav et Sæt i hende, da en venlig Stemme bag hende pludselig sagde: »Den Sang kan jeg ogsaa godt lide, især det med Kysten, og det Vers om de milde Kvinder. Og hvad for en lille Kvinde er du saa, om jeg maa spørge, og hvad i Alverden laver du her?«

Ja, saa maatte Jette jo fortælle om det altsammen, om Madam Jensen, Madsen, Nøglen og Papiret, som Fru Jensen nu ikke fik, saa hun maatte tro, at Spejdere var uefterrettelige, og om dem paa Fregatten, der ikke vidste, hvor de var blevet af, og dem derhjemme, der maaske ogsaa vilde blive bekymrede, selv om *hendes* Far nu altid vidste, at hun nok klarede sig — og, hvor *var* det dejligt altsammen, det blaa, blaa Vand, Sverige derovre og Kronborg, der nu var ved at dukke frem!

Den venlige Stemme tilhørte Trafikministeren, der var en stor, glad Mand med megen humoristisk Sans. Han fandt straks paa, at de skulde gaa op hos Telegrafisten og telegrafere baade til Fregatten og hjem til Lillekøbing, at Jørgen og Jette kørte hjem med Trafikministeren i Ekstratog i Aften, og til Madam Jensen, at Nøglen og Papiret var i Behold og vilde blive

Der blev sendt 3 Citronvander ned til ham

sendt anbefalet i Morgen! Og da Frokosten nærmede sig, var der ikke noget med at blive bespist paa Madsens Regning, for Trafikministeren spurgte, om han maatte have den Ære at have Jette til Bords, og saa skulde de sidde saadan, at de kunde sidde og se ind paa Nordsjællands Kyst. Jørgen blev der ogsaa sendt Bud efter, men han havde ikke Tid, for han arbejdede i Maskinerne; til Gengæld blev der saa sendt tre Citronsodavander ned til ham.

Det blev en eventyrlig Tur. — Hun gik helt fortumlet i Land i Korsør, hvor først Jørgen dukkede op fra de sortere Regioner, men dog ikke sortere, end at Begejstringen lyste af ham. Der var heller ikke det, han ikke havde faaet Lov at være med til, ja, egentlig var det ham, der havde ledet Sejladsen.

I Korsør holdt der et fint Ekstratog til de høje Herrer, der skulde have kørt lige til København, men der var allerede telegraferet, at det skulde standse i Lillekøbing. I Toget faldt alle lidt i Søvn efter en lang og dejlig Dag, men dog ikke dybere, end at de vaagnede op, da Toget standsede og ønskede hinanden et hjerteligt Farvel og Paa Gensyn og saa mange Tak

»Jeg vil være Sømand, naar jeg bliver stor!« sagde Jørgen, »det er saadan er friskt Liv!« Jettes Smil kunde let skjules i Aftenmørket, hun tænkte paa hans sorte Ansigt og paa, at han hele Dagen havde lumret nede i Bunden af Skibet.

»Jeg vil ogsaa gerne være noget med at rejse,« svarede hun lidt drømmende, »noget, hvor man rejser ud og ser Tingene paa en helt ny Maade. Og nu maa du have det godt og farvel, for nu stikker jeg ind til Far og fortæller ham om det altsammen. Hvor har det været en dejlig Efteraarsferie!«

JULEMÆRKET

Fortalt af
I. E. TH. BJØRN

I Dagene lige før Julen 1903 stod Postekspedient *Einar Holbøll* i afgaaende Brevpost paa Købmagergades Postkontor og arbejdede sig gennem sin Del af den store Dynge af Julebreve og Kort, som skulde sorteres.

Holbøll blev lidt ærgerlig over alle disse Juleforsendelser, hvoraf de fleste bare blev sendt af gammel Vane, og hvis Indhold ikke var meget værd. Men de mange Tusinder Hilsner skulde ekspederes uanset deres Indhold og uanset det Afbræk, de gjorde i Postfolkenes Jul.

»Der burde lægges Skat paa Folks Skriverier paa den Tid af Aaret!« tænkte han. »Ja, lige netop,« hviskede en Stemme inden i ham, »men den Skat skulde Staten ikke have, nej, fattige og syge skulde have Gavn af den.«

I det samme fik han et Julekort i Haanden med glade Børn, der syngende gik om Juletræet. Børn — syge Børn skal have den Skat. Bare en Tøre for hvert af disse Breve og Kort, det vilde blive mange Penge.«

Holbøll udformede den Tanke videre, han der havde faaet, gik til sine høje Overordnede, fik dem med paa Idéen, en Komité blev nedsat, og den 6. December 1904 kom det første Julemærke med Billedet af Christian d. IX's afdøde Dronning Louise omgivet af Juleroser.

Prisen var som tænkt af Holbøll 2 Øre, og Salget sluttede Helligtrekongersdag den 6. Januar.

Det lille Mærke blev modtaget med Begejstring. Salget gik fint fra Danmarks mange Posthuse. Postfolkene havde straks lyst Mærket i Kuld og Køn som deres eget, og der kom næsten 74.000 Kr. ind.

Sverige kom med sit Julemærke samme Aar, Norge to Aar efter, og saa gik Ideen sin Sejrsgang ud over hele Verden — et lille Mærke til Fordel for Børn, der lider af Tuberkulose eller andre Sygdomme.

I Schweiz var det en dansk Præst, som indførte det. Senere blev det afløst af rigtige Frimærker, de saakaldte Pro juventute Serier.

Det sydafrikanske Julemærke blev ogsaa indført af en Dansker, en Dame, der boede i Durban. Der maatte dog overvindes mange Vanskeligheder, før Maalet blev naaet. Mærkerne maa, for blot at nævne een Ting, udsendes i to Udgaver, en med engelsk og en anden med boerhollandsk Tekst.

Ude i det fjerne Østen, i Kina, sad den danske Postdirektør i Hankow og tog Ideen op og lavede de forberedende Skridt til et kinesisk Nytaarsmærke.

Belgien, Frankrig, Holland, Luxemborg, Japan og Argentina og mange, mange flere Lande fulgte med — Julemærket gik sin Sejrsgang Verden over.

I USA sad først paa Aaret 1907 den kendte Dansk-Amerikaner Jacob A. Riis med et Brev, han havde faaet fra Danmark. Det havde et Mærke paa Konvolutten, han ikke før havde set. Han skaffede sig Oplysning om det — det var det danske Julemærke 1906 med den gamle Kong Christian d. IXs Billede — og Jacob A. Riis blev saa begejstret for Ideen, at han skrev en Artikel i et Blad om den.

En amerikansk Dame læste Artiklen, gik til Røde Kors med den og efter meget Besvær udkom den 1. December 1908 det første Julemærke i U. S. A. Det blev solgt paa Gader og Stræder — Loven forbød Salg paa Postkontorerne — til en Pris af 1 Cent pr. Stk. og snart blev det en dundrende Sukces fra Stillehavet til Atlanten.

Indtil 1919 ordnede Røde Kors Salget, men derefter blev det National Tuberkuloseforeningen, der sætter Salget i Gang med Brask og Bram, som man kun kan det i U. S. A. Mægtige Oplag sælges af »Christmas Seals«, som Mærket kaldes der, og som har indbragt Millioner og atter Millioner af Kroner til Kampen mod Børnetuberkulosen i U. S. A.

Saa populært blev Mærket derovre, at Guvernøren i Minnesota ønskede, at hans nyfødte Dreng skulde opkaldes efter det. Og Drengen kom virkelig til at hedde Julemærke Preuss.

Herhjemme indbragte Salget af Julemærket sidste Aar 796.000 Kr., d. v. s. at hver af Danmarks 4 Millioner Indbyggere købte ca. 10 Julemærker, der trods Krig og Kriser og Dyrtid stadig kun koster 2 Øre Stykket.

Og hvad er der saa ydet for de mange Penge, Julemærket har indbragt siden 1904? 12.000 tuberkuløse Børn har søgt Helbredelse paa Julemærkesanatoriet ved Kolding Fjord, bygget for 1 Million Kroner af Julemærkepengene som det første Børnesanatorium i Verden. Over 18.000 Børn har været optaget paa de 6 Julemærkehjem. Hver Dag Aaret rundt er der over 300 Børn i Pleje paa disse Hjem, og en lang Række Institutioner, der arbejder for Børns Sundhed og Helbredelse har i Tidens Løb nydt godt af ikke saa faa hundrede Tusind Kroner af Julemærkepengene.

Julemærkehjemmet ved Svendborg var Holbølls Hjertebarn. Hver Juleaften meldte hans Telefon: Svendborg kalder. Lægen og Husmoderen ønskede ham Glædelig Jul, og saa sang Børnene, der i Stuen derovre gik om Juletræet, et Vers for ham af den Salme, han holdt mest af: Julen har bragt velsignet Bud.

Efter hans Død i 1927 hedder Svendborg Hjemmet »Holbølls Minde«. Hans Billede hænger i Stuerne der for Børnenes Øjne, og hans Navn staar over Indgangsdøren til Erindring for besøgende.

Selvfølgelig vakte Julemærket ogsaa Samlernes Interesse. Dets Plads er ikke i Frimærkealbum'et for det er ikke noget Frimærke. Men der findes særlige Julemærkealbum, hvor Mærkerne anbringes med Frimærkehængsler. Endnu kan Julemærkerne faas lige fra 1904 for 15 Kr. for ubrugte og 5 Kr. for brugte Eksemplarer. Prøv ogsaa at faa Sveriges, Norges og Finlands med, der er mange smukke Mærker blandt dem. Og vil du gaa videre, er der jo Julemærker fra mange andre Lande. Det bliver ikke nogen dyr Samling at forøge. Du kan bytte dig en hel Del til hos Kammerater herhjemme og i Udlandet, og Julemærkesamlerne har deres egen Forening, Danmarks Julemærkeforening, Steenwinkelsvej 12, København V., hvor Medlemmerne kan hente Raad og Vejledning.

JULEN
1904

JUL 1905

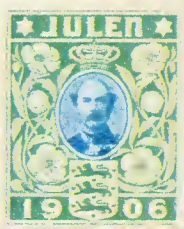
JULEN
1906

JULEMÆRKE-SANATORIET

JULEN
1910

JULEN 1911

79 Julemærket 72

JULEN
1913

JULEN 1914

JUL 1915

JUL 1916

JULEN 1918

JULEN 1919

JUL
1920

JULEN

JULEN 1926

JUL
1921
JUL

JULEN
1624 1924

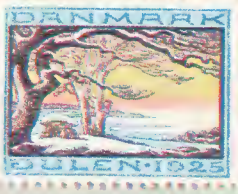
DANMARK
JULEN 1925

JULEN
1926
DANMARK

JULEN 1927
DANMARK

JULEN
1928
DANMARK

JULEN
1929
DANMARK

JULEN
1930
DANMARK

JULEN
1931
DANMARK

JULEN
1932
DANMARK

JULEN
1933
DANMARK

JULEMÆRKEHJEMMET
Lindersvold
DANMARK 1934

JULEN
1935
DANMARK

JULEN 1936
DANMARK

JULEN 1937
DANMARK

JULEN 1938
DANMARK

DANMARK
JUL
1939

JUL 1940
DANMARK

JULEN 1941
DANMARK

JUL 1942
DANMARK

JULEN
1943
DANMARK

JUL 1944
DANMARK

JULEN 1945
DANMARK

JUL 1946
DANMARK

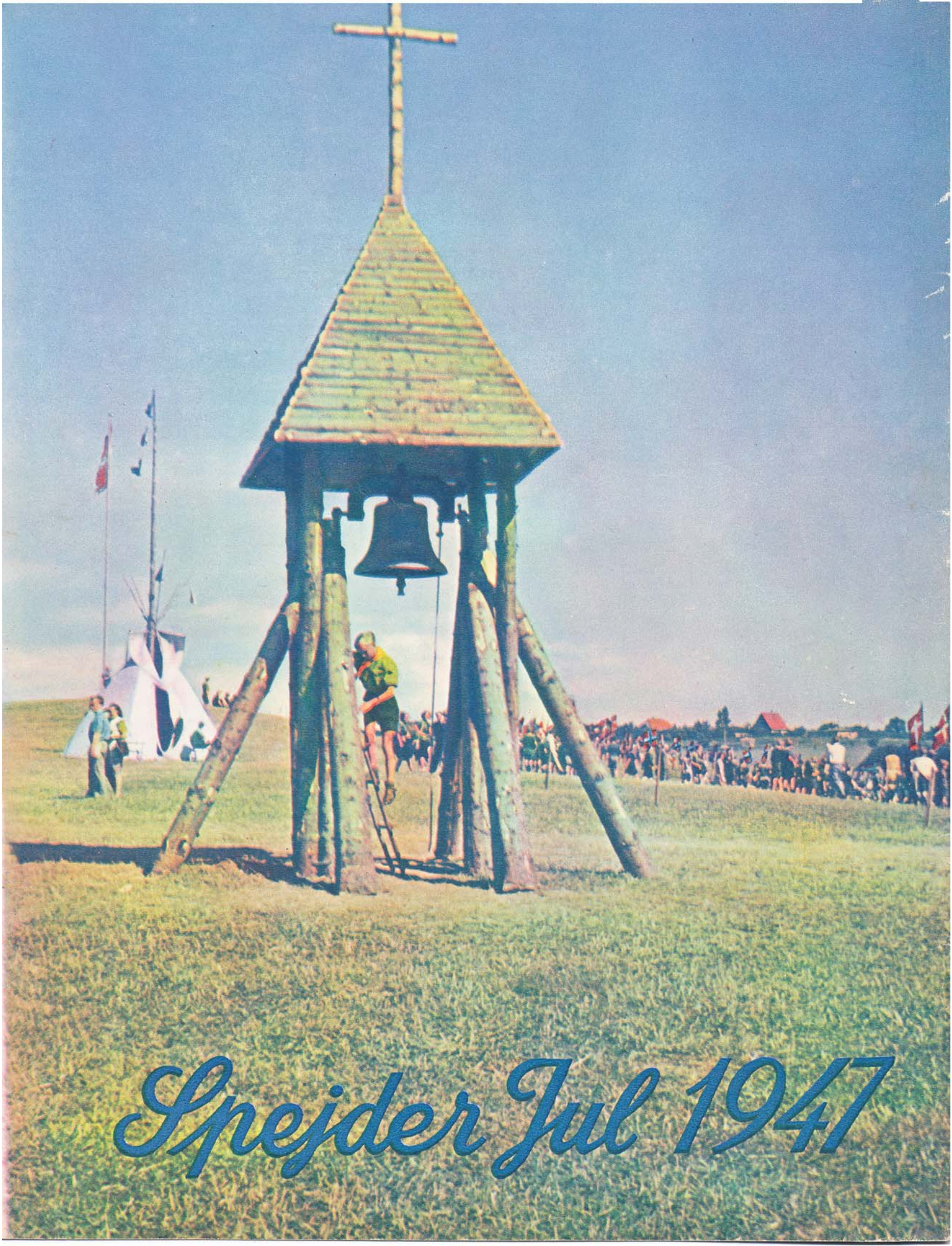

Spejder Jul 1947